

Diari Oficial

del

Consell General

Núm. 4/1998 - 35 pàgines

Sessió Ordinària del dia 14 de maig de 1998

El dia 14 de maig de 1998, dijous, es reuneix a la Casa de la Vall el M. I. Consell General, en Sessió Ordinària convocada d'acord amb allò que estableix el Reglament de l'Assemblea i amb l'ordre del dia que figura en el Butlletí del Consell General núm. 10/1998 que és el següent:

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni relatiu a la creació d'un Consell de Cooperació Duanera signat a Brussel·les en data 15 de desembre de 1950, així com al seu annex.

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni europeu per a la protecció del patrimoni arqueològic (revisat).

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni duaner sobre el carnet ATA per a l'admissió temporal de mercaderies (Conveni ATA), fet a Brussel·les el 6 de desembre de 1961, i al seu annex, així com l'adhesió al Conveni relatiu a l'admissió temporal (Conveni d'Istanbul), fet a Istanbul el 26 de juny de 1990, i als annexos A, B1, B2, B3, B 5, B6, B7 i B9 de l'esmentat Conveni.

4- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni sobre la prohibició de la utilització, l'emmagatzematge, la producció i la transferència de mines antipersona i sobre la seva destrucció.

5- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses per a la instal·lació d'una plataforma elevadora als locals de la biblioteca pública del Govern.

6- Presa en consideració, si escau, de la Proposició de llei de declaració de la Festa Nacional i el Dia de la Constitució.

7- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Alay Ferrer i Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt al Projecte de llei general de l'allotjament turístic.

8- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel M. I. Sr. Ladislau Baró Solà, en representació de l'Agrupament Nacional Democràtic, i pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Alay Ferrer i Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt al Projecte de la llei de l'esport.

9.- Nomenament d'un membre de la Junta de Govern de l'Organisme de Ràdio i Televisió d'Andorra (ORTA).

10- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada per la M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols, consellera general, per escrit de data 25 de març de 1998, relativa a l'aplicació i el desenvolupament del Conveni sobre l'eliminació de tots tipus de discriminació envers la dona.

Un cop oberta la sessió, sota la presidència dels M. I. Srs. Francesc Areny Casal i Miquel Àlvarez Marfany, síndic general i subsíndic general, respectivament, s'ha procedit a comprovar la presència dels membres, que ha quedat registrada d'acord amb la relació següent:

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer
 M. I. Sr. Miquel Alís Font
 M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany
 M. I. Sr. Guillem Areny Argelich
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal
 M. I. Sr. Josep Areny Fité
 M. I. Sr. Modest Baró Moles
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina
 M. I. Sr. Simó Duró Coma
 M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó
 M. I. Sr. Antoni Martí Petí
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné
 M. I. Sr. Jordi Serra Malleu
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís

El M. I. Sr. Síndic ha excusat l'absència dels M. I. Srs. Joan Verdú Marquilló i Ladislau Baró Solà.

També hi és present el M. I. Sr. Marc Forné Molné, cap de Govern, acompanyat dels Albert Pintat Santolària, ministre de Relacions Exteriors; Susagna Arasanz Serra, ministra de Finances; Enric Casadevall Medrano, ministre d'Economia; Carme Sala Sansa, ministra d'Educació, Joventut i Esports; Pere Canturri Montanya, ministre de Cultura, i Enric Pujal Areny, ministre de Medi Ambient i Turisme.

Assisteix també a la sessió el Sr. Carles Santacreu Coma, secretari general del Consell General.

(El M. I. Sr. Enric Tarrado Vives, secretari de la Sindicatura, llegeix l'ordre del dia)

(Són les 16.15h)

El M. I. Sr. Síndic General:

Moltes gràcies.

Passarem, doncs, al primer punt de l'ordre del dia.

1- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni relatiu a la creació d'un Consell de Cooperació Duanera signat a Brussel·les en data 15 de desembre de 1950, així com al seu annex.

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 7/1998 del 23 de març. No s'ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Govern?

Pels Grups Parlamentaris?

Sr. Jordi Torres, per l'Agrupament Nacional Democràtic, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jordi Torres:

Gràcies, Sr. síndic.

En la línia que ja vam exposar nosaltres en la nostra intervenció del 20 de juny de 1996, com vam donar suport al Codi de duana, i com explica molt clarament l'exposició de motius i en particular quan parla de millorar, entre altres coses, l'eficàcia de les administracions duaneres, d'acord amb la necessitat que Andorra col·labori els diferents àmbits internacionals, des de l'Agrupament Nacional Democràtic donarem suport al present Conveni.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per part del Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Marc Pintat.

El M. I. Sr. Marc Pintat:

Gràcies, Sr. síndic.

El Consell de Cooperació Duanera, també conegut com a Organització Mundial de Duanes, és un organisme intergovernamental amb seu a Brussel·les i agrupa les administracions de duana de 145 països.

El principal objectiu d'aquest organisme és el de millorar l'eficàcia de les administracions duaneres, que permeti una aplicació simplificada i harmonitzada de la normativa duanera.

Aquest objectiu, el Consell de Cooperació Duanera el porta a terme mitjançant comitès i grups de treball que mantenen reunions regulars a Brussel·les a les quals assisteixen delegats i experts dels països membres.

Així mateix, els membres reben tots els documents i publicacions del Comitè de Cooperació Duanera, i estan en situació de beneficiar-se dels consells de la Secretaria sobre aquelles qüestions que els interessin.

Així doncs, podem dir, que l'adhesió a l'OMD neix d'una necessitat generada per la mateixa evolució de la Duana andorrana, i de la seva obertura cap a l'escena econòmica internacional, ja iniciada amb l'Acord d'unió duanera.

Tenint en compte que aquest Acord fixa tot un seguit de legislació duanera a aplicar i que les bases d'aquesta estan generalment establertes pel Comitè de Cooperació Duanera (CCD), veiem que l'adhesió a aquest organisme es perfila com un element de participació important, en decisions que afecten l'operativa comercial, i per tant l'economia del país, i permeten defensar els interessos del Principat d'Andorra en els diferents àmbits duaners.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?.

Bé, si no hi ha cap altra intervenció, entenc que la Proposta queda aprovada per assentiment.

Doncs, queda aprovada.

Passem, doncs, al punt dos de l'ordre del dia.

2- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni europeu per a la protecció del patrimoni arqueològic (revisat)

La Proposta fou publicada en el Butlletí núm. 7/1998 del 23 de març. No s'ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció?

Cap intervenció?

Doncs entenc que la proposta queda aprovada per assentiment.

Doncs, queda aprovada.

Passem, al punt número tres de l'ordre del dia.

3- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta d'adhesió al Conveni duaner sobre el carnet ATA per a l'admissió temporal de mercaderies (Conveni ATA), fet a Brussel·les el 6 de desembre de 1961, i al seu annex, així com l'adhesió al Conveni relatiu a l'admissió temporal (Conveni d'Istanbul) fet a Istanbul el 26 de juny de 1990, i als annexos A, B1, B2, B3, B5, B6, B7 i B9 de l'esmentat Conveni.

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 7/1998 del 23 de març. No s'ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Govern?, no?

Per part dels Grups Parlamentaris?

Sr. Jaume Bartumeu, pel Grup Mixt, teniu la paraula:

El Sr. M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Únicament per dir que l'adhesió a aquest Conveni duaner sobre el carnet ATA, per a l'admissió temporal de mercaderies, permetrà -segurament, o segur, o per això hem d'entendre que es fa i per això ningú no hi ha presentat cap esmena-, una major agilitat en les relacions comercials d'Andorra amb els països dels quals es forneix de mercaderies, i això és òbviament molt positiu, com també és molt positiva l'adhesió al Conveni de creació d'un Consell de Cooperació Duanera, que acabem d'aprovar. Ara només caldrà, i per això he demanat la paraula, que l'Administració posi la màxima bona voluntat i eficàcia que hi pot posar, en afavorir la tramitació d'aquests carnets ATA perquè l'aprovació del Conveni es tradueixi en fets concrets de cara als operadors comercials.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic té la paraula el Sr. Jordi Torres.

El M. I. Sr. . Jordi Torres:

Sí, gràcies, Sr. síndic:

Aprovar l'adhesió a tal conveni implicarà simplificar les importacions temporals per als operadors. Penso que no podem defugir aquestes necessitats; ans al contrari, Andorra ha d'adherir-se a tots aquests convenis que tendeixen a facilitar les nostres relacions amb els països veïns. Per això hem de participar en les seves estructures, sempre que, evidentment, no vagin en contra dels nostres interessos; per aquest motiu, donarem el nostre suport i el nostre vot afirmatiu a l'adhesió al Conveni ATA i al d'Istanbul.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Josep Àngel Mortés.

El M. I. Sr. Josep Angel Mortés:

Gràcies, Sr. síndic.

En el dret d'efectuar la lliure pràctica a Andorra, a partir del primer de juliol de 1996, el Principat d'Andorra es va comprometre a adoptar la legislació duanera necessària pel bon funcionament de la Unió Duanera a fi d'harmonitzar els procediments duaners entre les dues parts de la Unió. Amb aquest objectiu, però també a fi de seguir una política de simplificació dels tràmits duaners per les importacions temporals, el M. I. Govern ha iniciat els tràmits d'adhesió als convenis que regulen el sistema ATA.

El carnet ATA és un document unificat en el pla internacional, que cobreix durant un any les mercaderies que han de fer l'objecte d'importacions o exportacions temporals. Està garantit per la Cambra de Comerç del país emissor i es substitueixen els tràmits duaners nacionals, és a dir, a l'establiment d'una declaració a la duana i el dipòsit d'una garantia per cada país visitat. Actualment coexisteixen dos convenis que regulen el sistema ATA, el Conveni del 6 de desembre de 1961, que preveu la importació temporal pel material professional i les mercaderies destinades a ser presentades en una fira, exposició, congrés o una manifestació similar, i el Conveni d'Istanbul, de 26 de juny de 1990, que reprèn les bases establertes pel Conveni ATA, tot i que fa extensiu el seu àmbit d'aplicació a d'altres tipus de mercaderies. Aquest Conveni està dividit en annexos, cada un dels quals preveu l'admissió temporal per un tipus de mercaderia en concret.

L'adhesió al sistema comportarà una col·laboració amb la Cambra de Comerç, Indústria i Serveis d'Andorra, que serà oficialment nomenada com a organisme fiador i emissor de carnets ATA al Principat d'Andorra; això significa que serà l'organisme encarregat de lliurar aquests carnets al Principat d'Andorra amb vista a efectuar exportacions temporals, alhora que serà el fiador envers la duana de qualsevol mercaderia introduïda temporalment al Principat, amb un carnet ATA.

Pel que fa als operadors, es pot dir que aquest carnet és una solució alternativa als procediments clàssics de *desduanament* i que certament farà guanyar temps i reduir costos a la majoria dels casos d'importacions temporals.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé doncs vistes les intervencions, entenc que la proposta queda aprovada per assentiment.

Doncs queda aprovada.

Passem al punt quatre de l'ordre del dia:

4- Examen i aprovació, si escau, de la Proposta de ratificació del Conveni sobre la prohibició de la utilització, l'emmagatzematge, la producció i la transferència de mines antipersona i sobre la seva destrucció.

La Proposta fou publicada en el Butlletí número 4/1998, del 4 de març. No s'ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part del Govern?

Per part dels Grups Parlamentaris?

Sr. Jaume Bartumeu, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Per manifestar el nostre suport a aquesta ratificació i també per felicitar per una vegada el Govern, per la tramitació d'aquest Conveni, que ha estat més àgil, fins i tot, que alguns dels parlamentaris que li donen suport, que en altres àmbits a vegades volien justificar l'endarreriment a adherint-s'hi, a aquest Conveni, buscant aixopluc en decrets dels veguers que ja prohibien aquestes disposicions, no entenen que el que Andorra havia de fer és el que el Govern ha fet, que és ajuntar-nos a tota la comunitat internacional, procedint a signar aquest Conveni.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per l'Agrupament Nacional Democràtic té la paraula el Sr. Josep Dallerès.

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

En primer lloc, deixar clar que l'Agrupament Nacional Democràtic votarà favorablement la ratificació del Conveni sobre la prohibició de la utilització, l'emmagatzematge, la producció i la transferència de mines antipersona i sobre la seva destrucció.

Dit això, celebrem que el Govern hagi portat aquest text a la ratificació del Consell i que ho hagi fet amb certa celeritat (tal com s'acaba de dir), perquè considerem que és amb actes com el que fem avui, en votar aquest text, que, més enllà de les querelles més o menys partidistes que hi puguin haver, es pot mantenir viu l'esperit de compromís internacional del poble andorrà, que es va cristal·litzar amb

l'adopció de la Constitució i, posteriorment amb l'ingrés a diferents fòrums internacionals, en particular, a les Nacions Unides i al Consell d'Europa.

Efectivament, el present text no és tan sols un document que mira de cara endins, sinó que, regulant a casa, -és cert- una forma de fer, compromet també de cara a l'exterior i participa a intentar posar fi o, si més no, a posar traves, a l'emmagatzematge i al comerç de prop de deu milions de mines antipersona fabricades anualment, esperant, desitjant, poder arribar a fer-ne desaparèixer no tan sols els estocs, sinó també la producció mateixa.

Entenem, i no és el primer cop que ho manifestem en aquesta Cambra, que no n'hi ha prou, no n'hi ha prou amb la seriositat interna, que és indispensable certament, sinó que cal també, i no es pot defugir del compromís que Andorra ha d'adquirir i d'assumir, de cara a l'exterior, si vol ser creïble en l'escenari internacional.

Participar en la promoció i el respecte del dret internacional humanitari no ha de significar cap sacrifici insuportable per a nosaltres, menys encara si tenim en compte que hem arribat al segle XXI, o que estem arribant al segle XXI, gràcies al que podríem anomenar una versió medieval del dret internacional humanitari (DIH).

Per altra banda, celebrem també que aquest Conveni arribi avui al Consell General, perquè tracta d'un tema al qual, les diferents delegacions d'aquesta Cambra, que des de l'any 1995 han participat a les conferències de la Unió Interparlamentària, han donat suport no únicament amb la totalitat dels vots, sinó també signant peticions i, en particular, la que va portar a posar el tema a l'ordre del dia, la 96a conferència realitzada a Beijing, i a l'aprovació de la resolució del 20 de setembre de 1996, l'esperit, i en alguns casos la lletra, de la qual reprèn l'aprovada el primer d'abril de 1995, a la conferència de Madrid (també hi vam donar suport), i que trobem en el text que avui ens ocupa.

Votarem, doncs, favorablement desitjant, endemés, que Andorra sigui un dels quaranta estats a què fa referència l'article 17.

Instem el Govern perquè així sigui.

Per acabar, i apuntant en la mateixa direcció, essent vàlids els mateixos arguments, aprofitem per plantejar al Govern que estudiï la conveniència per a Andorra d'adherir-se a les demés convencions que fan referència a la defensa i promoció del dret internacional humanitari.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal intervé el Sr. Francesc Bonet.

El M. I. Sr. Francesc Bonet:

Gràcies, Sr. síndic.

Després del que s'ha dit aquí, només voldria afegir unes quantes i poques paraules, abans de procedir a una votació que crec que serà per assentiment.

Són paraules d'agraïment cap a les organitzacions no governamentals i persones que han impulsat tot aquest moviment, i també són paraules de record i en memòria de totes les víctimes innocents que han tingut les mines antipersona.

Avui crec que estem aquí per realitzar un ple acte de sobirania i esperem, i així serà, que Andorra sigui el sisè país que ratifiqui, dels cent vint-i-quatre signants, la Convenció d'Otawa. Si amb això podem demostrar una mica de solidaritat, tal com la vam demostrar al seu dia (i aquí ja s'ha dit), en el Consell d'Europa, demanant la paraula quan es va tractar aquest tema i dins de la Unió Parlamentària, ens hauríem de felicitar perquè aquesta solidaritat, en el futur, es transmeti en el fet que aquestes imatges tan colpidores que veiem per televisió de persones mutilades, no es produeixin mai més en el món.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern ha manifestat que volia intervenir.

Sr. ministre de Relacions Exteriors, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Albert Pintat Santolària.

Gràcies, Sr. síndic.

El Govern vol manifestar la seva satisfacció, perquè avui Andorra serà un dels primers països que ratifica aquesta Convenció, de la qual voldria subratllar el caràcter revolucionari. Per primera vegada en la història del dret internacional s'ha arribat a assolir una Convenció que és una espècie totalment nova i original, perquè per primer cop hi conflueixen unes forces totalment originals. En primer lloc, una sèrie de persones individuals motivades per tornar a donar contingut a la dignitat de la persona i als drets fonamentals de la persona.

El segon aspecte important, la part activa de més d'un miler d'ONG que s'han motivat per aquest tema i han sabut organitzar el diàleg, sense caure en el parany de la confrontació amb els estats, és a dir, que la diplomàcia clàssica s'ha transformat, i això és un esdeveniment planetari.

I finalment l'aparició al món internacional d'una sèrie d'estats: Canadà, Noruega, Àfrica del Sud, que s'han fet porta bandera del dret internacional humanitari, i això és molt important, que un país com Andorra, sense cap mena de tradició ni militar (de bon tros), ni d'armes, hem estat uns dels primers que ens hem associat sense cap reserva en aquesta campanya, que marca un canvi fonamental, tal com va dir l'animadora Jodie Williams a Ottawa el dia que vam signar la Convenció, que acaba de néixer una nova superpotència. La superpotència formada per aquestes individualitats per les organitzacions no governamentals i per una sèrie de petits països que han sigut capaços (i Andorra entre ells, naturalment), de posar en evidència les contradiccions dels grans estats, tipus Estats Units, Rússia, Xina, que per raons diverses encara no han ratificat, no han signat aquesta Convenció.

És molt important que Andorra sigui el primer país, i per això felicito a aquesta Cambra de molt grat i de molt bon cor, perquè aquesta Convenció entrarà en aplicació amb els quaranta primers estats que signen, i per això, doncs, és un dia de gran satisfacció per aquest Parlament, pel fet que Andorra sigui un dels primers que hagin ratificat aquesta Convenció.

Doncs, per tant, enhorabona, Parlament d'Andorra, i gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

Bé, doncs, a la vista de les intervencions, entenc que la Proposta queda aprovada per assentiment.

Doncs queda aprovada.

Passem al punt número cinc.

5- Examen i aprovació, si escau, del Projecte de llei de suplement de crèdit per fer front a les despeses per a la instal·lació d'una plataforma elevadora als locals de la biblioteca pública del Govern.

El Projecte fou publicat al Butlletí número 28/1997, del 18 de desembre. No s'ha presentat cap esmena.

Alguna intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, Sr. Jordi Torres?

El M. I. Sr. Jordi Torres.

Sí, gràcies, Sr. síndic.

No, no hem presentat esmena, però no sobre el crèdit extraordinari, només Sr. cap de Govern, és que sempre estem abocats a votar-li crèdits extraordinaris aquí en aquest Consell General. I jo em demano: per què no pot estar comprès tot a dins dels Pressupostos al començament d'any? Sempre són crèdits extraordinaris. Del que ens vam queixar en anteriors ocasions va ser d'aquesta; i no és per aquesta en concret, no, és per la política, Sr. cap de Govern, només.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

Per part del Govern?

Sr. cap de Govern?

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Primer, si em permet, Sr. síndic, voldria dir al Sr. Torres, per l'al·lusió que ha fet, que no li ha de preocupar aquest cas, perquè és un cas en què es tracta d'aplicar la Llei d'accessibilitat en uns terminis; i quan es tenen els projectes fets d'un tema que és important, però que requeria un projecte i una valoració del cost que podia costar aquesta biblioteca, i a més que és degut -em sembla que el ministre ho explicarà millor que jo-, a l'habilitació de nous locals o a l'aprofitament de locals existents. Per tant, era difícil de preveure en el moment que es va fer, i cal fer-ho aviat. Per tant, per poder evitar d'haver d'esperar al pressupost de l'any que ve, per tornar accessibles uns espais, val més demanar a aquest Consell General que, una vegada més, ens aprovi un crèdit extraordinari perfectament justificat, al meu entendre, sense voler dir que d'altres vegades potser no ho és tant, evidentment.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. ministre de Cultura, vol intervenir?

Sí, tenni la paraula.

El M. I. Sr. Pere Canturri:

Sí, el fet d'haver de demanar aquest crèdit extraordinari ve motivat precisament per les obres que s'han realitzat en separar la Biblioteca Nacional de la Biblioteca Pública, i a l'engrandiment dels espais de la Biblioteca Pública per necessitat. Arran d'aquestes obres, es va detectar que els espais destinats al servei de l'hemeroteca i de videoteca no són accessibles per a les persones amb mobilitat

reduïda o afectades d'una minusvalidesa física. Motiu pel qual és necessària la instal·lació d'una plataforma elevadora que no estava, evidentment, prevista, ja que semblava, en un primer moment, que amb una rampa d'accés s'hi arribaria. L'estudi va demostrar que aquesta rampa d'accés tallaria l'espai de la biblioteca i que la solució d'una plataforma era la idònia, per això no s'havia previst al projecte inicial. A aquest efecte, i per tal d'assegurar els locals de la Biblioteca Pública del Govern, que estiguessin d'acord amb les disposicions previstes en el Reglament d'accessibilitat aprovat pel Govern el 31 de maig de 1995, i atès que es tracta d'una despesa no consignada al pressupost vigent, i d'acord amb l'article 7 de la Llei del pressupost per l'exercici 1997, es sol·licita la tramitació d'aquest avenç de fons per un import de dos milions tres-cents vint mil pessetes, el qual facilitarà que la gent amb minusvalidesa, pugui accedir als espais d'hemeroteca i de videoteca, que també eren de recent creació.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

Si no hi ha cap altra intervenció, entenc que la proposta queda aprovada per assentiment.

Doncs queda aprovada.

Passem al punt número sis.

6- Presa en consideració, si escau, de la Proposició de llei de declaració de la Festa Nacional i el Dia de la Constitució.

La Proposició de llei ha estat publicada en el Butlletí número 8/1998, del 5 d'abril.

El Govern ha manifestat el seu criteri dins del termini reglamentari, per escrit, que ha estat publicat en el Butlletí número 11/1998, del 13 de maig.

Té la paraula el Govern per donar la lectura del seu criteri.

Sr. cap de Govern.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

No portava el document del criteri, perquè no me l'han copiat aquí, si me'l pot passar, deu estar aquí... no. Quin Butlletí ha dit que és, si us plau?, perdoni.

El M. I. Sr. Síndic General:

És el Butlletí número 11.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Ja el tinc Sr. síndic, gràcies.

El Govern va examinar la Proposició de llei de declaració de la Festa Nacional i del Dia de la Constitució, presentada pel Grup Parlamentari Mixt, i ha acordat d'efectuar les consideracions següents:

La celebració del dia 8 de setembre, dia de la Mare de Déu de Meritxell, com a Festa Nacional, és quelcom que s'ha celebrat històricament, sistemàticament en els decrets de caràcter anyal que fan els diferents governs, s'han publicat el dia 8 de setembre, ha estat establerta com a festa d'obligat compliment i que no pot traslladar-se.

La celebració del Dia de la Constitució s'ha establert per decrets del Govern de les maneres següents (i diferents, com es veurà):

1- Festa d'obligat compliment, retribuïda i no recuperable, per als rams de la construcció, les indústries en general, les oficines, els establiments bancaris, les perruqueries, el transport i la distribució de mercaderies i els serveis no relacionats directament amb el turisme, però que es pot traslladar a qualsevol altre dia per acord entre les parts dels treballadors dels altres sectors relacionats directament amb el turisme. I això fou així, el 14 de març de 1994, per Decret, de data 10 de novembre de 1993, que fixava el calendari laboral de l'any 1994; el 14 de març de 1995, Decret del 30 de novembre de 1994, pel qual fixava el calendari laboral de l'any 1995; i el 14 de març d'enguany, del 1998, per Decret del nostre Govern, del 10 de desembre de 1997, pel qual fixa el calendari laboral de l'any 1998. És a dir, que els dos primers anys de vigència de la Constitució després de l'any 1993 no va ser festa, per decrets publicats per l'anterior Govern.

2- Festa d'obligat compliment i que no pot traslladar-se, excepte pels treballadors dels sectors relacionats directament amb el turisme i per necessitat del sector. Es va fer així el 14 de març de 1996, amb decret del nostre Govern, i el 14 de març de 1997; aquests dos anys van ser, doncs, festa no traslladable.

La Proposició de llei presentada estableix que els 8 de setembre i 14 de març siguin festes d'obligat compliment per a tots els sectors de l'economia excepte pels serveis públics, d'hoteleria, espectacles i venda de carburants i faculta el Govern perquè estableixi uns mínims obligatoris; que les institucions de l'Estat celebrin amb solemnitat i amb actes públics aquestes dues dates, i que els centres escolars celebrin actes commemoratius del Dia de la Constitució de la forma que disposin les autoritats acadèmiques.

Pel primer punt, el Govern considera que no li correspon establir uns serveis mínims obligatoris d'uns sectors com són l'hoteleria, els espectacles i la venda de carburants; que ateses les característiques de l'economia andorrana, no s'ha d'obligar a tancar alguns serveis relacionats directament amb el turisme: com són estacions d'esquí, Palau de gel d'Andorra, Caldea, altres entitats que ofereixin activitats dirigides al turisme en general. No ho diu a la Proposta de llei o a la Proposició, però es podria entendre així. Per tant, creiem que s'ha de clarificar.

I pel que fa al segon punt, el Govern manifesta que el Govern com a tal, celebra i sempre ha celebrat amb solemnitat i amb actes públics aquestes dues dates i que si es pretén que el Dia de la Constitució se celebrin actes commemoratius als centres escolars, ha de quedar clar; això implicaria que els centres escolars estiguessin oberts, i no pot ser així, perquè seria contrari a l'esperit de la Proposició. Per tant els actes, lògicament, s'han de celebrar anteriorment o després. Si el que es pretén és que el Dia de la Constitució estiguin tancades les escoles i que un altre dia determinat els centres escolars celebrin actes commemoratius del Dia de la Constitució en la forma que disposin les autoritats acadèmiques, tenint en compte que a Andorra coexisteixen tres sistemes educatius i que no hi ha una única autoritat acadèmica, serien els responsables dels diferents centres escolars els que decidirien si se celebra o no un acte; decisió que, com a mínim, ja poden prendre com és obvi. Aquest és el criteri que ens concerneix en aquesta Cambra.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General.

Té la paraula el Grup Mixt, que ha presentat la Proposició de llei.

Intervé, primerament el Sr. Vicenç Alay, pel Grup Mixt.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, jo seré molt breu, perquè em sembla que l'exposició de motius deixa molt clara la motivació d'aquesta Proposició, però en tot cas voldria fer algun comentari sobre el criteri que ha expressat el Govern, que acaba de llegir el Sr. cap de Govern.

Hi ha una primera reflexió que entenem que és l'únic punt de discrepància amb la nostra Proposició, que és aquesta que es refereix a la disposició addicional, en la qual Iniciativa Democràtica Nacional, acceptem que hi ha una part de raó i que no tenim cap inconvenient. És més, els convidem a fer

l'esmena que calgui per poder-lo debatre i poder millorar el text de la Llei.

Pel que fa al segon punt, bé, a mi particularment m'ha fet gràcia, quan diu: "que el Govern com a tal celebra i sempre ha celebrat amb solemnitat"; nosaltres ho celebrem, però no era una pregunta, vull dir, això és simplement un paràgraf de la Llei i, bé...

Pel que fa al tercer punt, aquest que parla de que els centres escolars celebrin actes commemoratius, no ho sé..., em fa la sensació que aquí han escrit una mica per escriure, perquè la primera part, quan diu: "si el que es pretén és que el Dia de la Constitució se celebrin actes commemoratius, etc.", que seria contradictori amb l'esperit de la Llei, evidentment però, en el text de la Llei, en cap moment hi surt reflectit això, i quan van a l'alternativa que en definitiva és l'alternativa correcta, acaben dient que a Andorra coexisteixen tres sistemes educatius i que no hi ha una única autoritat acadèmica. En aquest cas, serien els responsables dels diferents centres escolars els que decidirien si se celebra o no un acte; decisió que actualment ja poden prendre. Estem molt d'acord, és això el que diem nosaltres, però no n'hi ha prou amb que puguin prendre aquesta decisió, sinó que el que fem nosaltres en la nostra Proposició és consagrar aquesta decisió com a obligatòria.

Res més, moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, intervé la Sra. M. Rosa Ferrer.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. síndic.

Sí, bé, en la línia del que ha apuntat el Sr. Vicenç Alay, d'Iniciativa Democràtica Nacional, el que hi havia és que quan vam presentar aquesta Proposició de llei ho vam fer motivats, precisament, pel primer argument en el què fonamenta el Govern el seu criteri en l'informe que ens acaba de llegir el Sr. cap de Govern. I és precisament perquè d'ençà de l'any 1993, des de que el poble Andorrà per referèndum va aprovar la primera Constitució escrita s'ha anat celebrant de diferents maneres, aquest Dia de la Constitució i, per tant, vam creure oportú que, d'una vegada per totes, seria necessari que es decidís com s'ha de celebrar aquesta data, sense que quedi sempre a la total discrecionalitat del Govern i en funció del dia de la setmana en què s'escaigui.

Si el que es vol és que el Dia de la Constitució no sigui festa obligatòria, que es digui d'una vegada per totes i que no alguns anys la fem i que els altres anys

no la fem. Però si la majoria creu, com nosaltres estem convençuts, que ha de ser un dia assenyalat, i que com s'exposa, com ja diu a l'exposició de motius que hem presentat: "es pretén commemorar amb la major solemnitat i participació ciutadana moments de la història col·lectiva que forma part del patrimoni històric, cultural, tradicional i social comú", doncs, que ho sigui, que la celebrem, indistintament del Govern que hi hagi, del moment històric en què ens trobem i del dia de la setmana en què s'escaigui.

En posar-nos a treballar en el text articulat ens hem inspirat totalment en els decrets i edictes i, a més, hi han paraules que surten a l'informe del Govern, que estan extretes dels decrets i dels edictes que publica anyalment el Govern, quan es fixa el calendari laboral, etc. i que estan tots publicats al BOPA. I nosaltres, al Butlletí Oficial, no hem innovat res, ens hem limitat a treure els conceptes, la terminologia que s'utilitza en tot moment fins a la data per part del Govern. En canvi, hem pogut seguir pels mitjans de comunicació -i aquí jo discreparé una mica del que ha dit el Sr. Vicenç Alay-, hem pogut seguir pels mitjans de comunicació que el Govern Lliberal hauria dit que: què passa amb les estacions d'esquí? I vostè, aquí a l'informe, també ens diu què passa amb el Palau de gel?, o què passa amb el Centre Caldea? Doncs, nosaltres entenem que no passa res, no innovem res i no canviem res i, en canvi, els decrets vigents, que no tenen rang de llei, diuen el mateix que la nostra llei; i que sabem que el dia de Nadal i el dia de Cap d'Any són festes d'obligat compliment, i en canvi les estacions d'esquí funcionen a ple rendiment i estan obertes, com ho està el Palau de gel o com també ho està el Centre Caldea. Per tant, jo crec que és una qüestió, potser, d'interpretació. Potser sí que es pot afinar millor el redactat; bé, per via d'esmena es pot afinar el redactat, no ho dubto, però en tot cas la interpretació que se li ha de donar o l'esperit, quan es va treballar en aquesta llei, és aquest, no és el de dir: -hem de tancar les estacions d'esquí o ha de tancar Caldea-, no senyors, no és això; vull dir, situem les coses en el seu lloc, no?

Finalment, vam optar d'incloure el dia de la Festa de Meritxell com a Festa Nacional perquè en la tasca de recerca legislativa per preparar aquesta llei (buscar els decrets, els edictes, els acords del Consell, etc.), no hem trobat cap text, possiblement existeix, però el desconeixem, no l'hem trobat, i des d'aquesta casa no s'ha trobat cap text que tingui rang de llei que fixi el dia de la Mare de Déu de Meritxell com a Festa Nacional.

Aleshores enteníem que fer una llei fixant el Dia de la Constitució, com a festa obligatòria i no posar al mateix nivell d'una llei el dia de la Festa Nacional, es podia haver interpretat com desmerèixer el dia de

Meritxell, i això no ho hem volgut, perquè l'única referència que hi ha al dia, a la festa de Meritxell, és un acord del Consell General, -que ho diu a l'exposició de motius- del 29 de juliol de 1914, però no és més que un acord, en tot cas no és una llei i el que no podem permetre és que la Festa Nacional sigui festa, però que no hi hagi una disposició d'una llei que ho digui, i en canvi sí el Dia de la Constitució. Nosaltres hem anat a buscar la força legal d'obligar, res més.

Pel que respecta a l'última part de l'informe del Govern quant als centres escolars, si es llegeix bé l'article a què fa referència, nosaltres a l'escrit, a aquest article en qüestió, hem escrit que els centres escolars celebraran els actes commemoratius del (i subratllat) Dia de la Constitució. I subratllat el del perquè es tracta d'actes d'aquell dia, no que s'hagin de celebrar aquell dia concret, aquí hi ha una qüestió de matis, i entenem que qualsevol altra interpretació que s'hi hagi pogut donar és fruit d'una lectura errònia o potser malintencionada, (que no ho vull creure).

Per altra banda, també s'ha d'entendre (això ho ha dit el Sr. Vicenç Alay), que les nostres competències arriben al nostre propi sistema educatiu, no impliquen els altres sistemes educatius, com a Parlament. Aleshores, pel que fa als altres sistemes, cal que qualsevol acte d'aquest tipus sigui un acte voluntari dels mateixos sistemes educatius i, en tot cas, que s'hagi establert per la via del Conveni. Entenem, aquí, que sí, que el que pertoca al Govern d'acord amb aquesta llei, en el supòsit que sigui aprovada i es mantingui l'article així, el Govern, l'únic que haurà de fer, és intentar negociar un Conveni amb els diferents sistemes educatius per establir quines festes s'organitzen o quins actes s'organitzen, sobretot perquè tota la població en edat escolar del Principat entengui què és el Dia de la Constitució i per què s'ha de celebrar. I això no cal que ho facin el dia que toca de març, sinó que ho poden fer qualsevol dia abans o després. És una qüestió de llegir bé l'article de la llei que hem presentat, parlem del dia de la Constitució, no el dia de la Constitució.

Per tot l'exposat i, evidentment, amb les esmenes que s'hi puguin correspondre, perquè és lògic que en un bon exercici de la feina parlamentària i en un bon sistema democràtic que puguin haver-hi, nosaltres demanem que es prengui en consideració aquesta Proposició de llei. Gràcies.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passem a la intervenció dels grups parlamentaris?

Per l'Agrupament Nacional Democràtic, té la paraula el Sr. Narcís Casal.

El M. I. Sr. Narcís Casal:

Gràcies, Sr. síndic.

L'Agrupament Nacional Democràtic està a favor d'aquesta Proposició de Llei.

Nosaltres creiem que, amb l'establiment d'un dia de festa dedicat a la Constitució, estem creant una referència per tal que les actuals generacions i les futures puguin exaltar els valors que conté la nostra Constitució, i per recordar la història i les persones que la varen fer possible, i que en aquest cas, no és ningú menys que el poble andorrà.

Per aquests motius, la votarem sense ocultar ja, des d'ara, la nostra intenció d'extreure'n les referències a la Festa de Meritxell, perquè aquesta creiem que ja va quedar plenament instaurada per acord solemne del Consell General, l'any 1914, i que encara que aquest acord, potser tècnicament, no tingui el rang de Llei, sí que creiem que ve a consolidar un costum que ha quedat incorporat en el nostre ordenament jurídic.

Malauradament, a hores d'ara encara no podem estar segurs que la Llei serà votada. I això ho diem després de comprovar l'actitud poc acollidora que ha tingut el Govern des que la Proposició va ser presentada.

D'una banda, tenim l'informe fet pel Govern, que no acaba de pronunciar-se en un sentit o en un altre i que, més aviat, sembla buscar la demolició del text.

Per altra banda, tenim el ministre de la Presidència (que avui no està aquí, malauradament), que en cada aparició pública ha fet menció (en les seves aparicions públiques, quan la premsa li ha demanat què pensava de la Proposició de Llei), ha fet menció que a l'any 1994 l'AND no va decretar aquest dia com a festa. I això ho ha fet quan l'AND no ha signat la Proposició de Llei, i quan l'AND no ha fet cap crítica especial a l'actitud del Govern en aquest tema.

Francament no s'entén. Semblaria com si l'únic problema fos que no hagi estat el Govern o el Grup Lliberal el que hagi tingut aquesta iniciativa legislativa.

Potser ara és l'ocasió de recordar al Govern i a alguns mitjans de comunicació, que si l'oposició ha de ser constructiva, també Govern ha de donar exemple i tenir una actitud constructiva quan es troba davant d'iniciatives positives pel país, com aquesta, encara que aquestes no vinguin del seu propi grup.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal, té la paraula el Sr. Antoni Martí.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

El Grup Lliberal votarà a favor de la Proposició de Llei de declaració de la Festa Nacional i del Dia de la Constitució presentada per IDN, Nova Democràcia i el Sr. Simó Duró, efectuant, evidentment, com ha dit el cap de Govern, i perquè ja hi estem d'acord, les pertinents esmenes, en el sentit de l'informe del Govern. I si se'm permet una mica d'ironia, tal com ha dit la Sra. Rosa Ferrer, en un bon exercici parlamentari, fent esmenes oportunes per ser constructiu.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna intervenció per part del Govern? Sr. cap de Govern?

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Breument, per puntualitzar el que ha dit el Sr. Narcís Casal, no volem una demolició del text en absolut i, a més, no ens ho pot dir a nosaltres, perquè el nostre Govern va ser el primer que va establir com a festa obligatòria la Constitució, dues vegades, i quan ens vam trobar al Govern nosaltres, en minoria, l'any 1995, vam haver de permetre que no fos festa el dia 14 de març perquè el Decret ja estava publicat. No vam voler modificar el calendari laboral publicat pel Govern anterior al nostre, després que estava ja publicat. Podíem haver-ho fet i ara potser li diria que lamento no haver-ho fet, d'haver agafat un decret del Govern anterior al meu i dir: "es van equivocar, ara farem festa el dia de la Constitució, el dia 14 de març l'any 1995". Confesso que valia la pena haver-ho fet.

Encara que aquest debat, estic convençut, que havent-hi una unanimitat per l'acceptació a tràmit d'aquesta Proposició de Llei, s'arribarà a un resultat que el Govern ha volgut que fos: el que el Parlament vulgui. Per això, no volem ni demolar-lo, ni canalitzar-lo, ni encaminar-lo en cap sentit. Hem dit el que pensàvem. Primer hem fet història, hem dit el que s'ha fet cada vegada, els governs, que hem fet, i en aquest aspecte, el nostre Govern guanya com a Govern que ha donat festa el dia de Meritxell i el dia de la Constitució, perquè, sí senyor, són dues vegades que ho hem fet en el 1996 i en el 1997, i si

en el 1998 no es va fer, efectivament, va ser perquè era dissabte; i es va parlar a la Junta de Presidents d'aquest tema, es va intentar trobar una solució consensuada, no va poder ser i vam creure que havíem d'assumir la responsabilitat almenys aquest any, tractant-se de dissabte. Els altres dos anys no sé què eren, no recordo ara el 1994 i el 1995 què eren, però segur que no eren dissabte i, en canvi, tampoc va ser festa i eren els governs..., és a dir, el Decret no era del nostre Govern. Però la majoria en aquell moment estava d'aquest costat, no estava del costat dels Lliberals, ni del que llavors era només els tres grups que em donaven suport. A partir d'aquí, ni demolició, ni, al contrari, tampoc voler encaminar el Parlament en res, és el Parlament el que es sobirà en temes com aquest, més que en cap altre, més en tot, però en aquest crec que és millor que sigui el Parlament el que trobi la millor fórmula perquè se celebren les dues festes degudament.

Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

A la vista de les intervencions, entenc que la Proposició pot ser acceptada per assentiment.

Doncs queda aprovada.

Es pren, doncs, en consideració la Proposició de Llei i s'obrirà un termini per la presentació d'esmenes que no podran ésser a la totalitat.

Passem al punt set de l'ordre del dia.

7- Examen i aprovació, si escau, de l'esmena a la totalitat presentada pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Alay Ferrer i Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt al Projecte de Llei general de l'allotjament turístic.

El Projecte de Llei fou publicat en el Butlletí número 7/1998, del 25 de març. S'ha presentat una esmena a la totalitat per part del Grup Mixt que ha estat publicada en el Butlletí número 10/1998, del 8 de maig.

Passo la paraula al Grup Mixt per exposar la seva esmena.

Intervé primerament el Sr. Simó Duró.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Aquest Projecte, com ja ho diré a la fi, ha merescut de part meua una esmena a la totalitat i el retorn d'aquest Projecte al Govern. Per què? Perquè a pesar d'una llarga elaboració, aquest Projecte, al meu entendre, és massa general. És un seguit de definicions articulades més de la glossa que no pas de la Llei.

En un segon plantejament diria que, aquest Projecte general, no proposa una futura legislació per cada un dels sectors: hoteleria, albergs, allotjament turístic, individualitzats d'ús, però un sense fi de reglaments. Aquest llistat de reglaments (més de dotze que caldrà redactar-ne), seran l'obra d'un Govern, aquest, que no mereix la meua confiança i no pot, doncs, rebre el meu suport per una Llei que es vol, certament necessària, si definís clarament la qualitat turística.

I per fi, perquè serè breu, acabo per la introducció on pomsament es diu: "l'objectiu essencial es fixar a la categoria dels allotjaments". Al meu poc veure, en la Llei no ho he trobat, en els reglaments potser sí que es trobarà. No, *l'hipotètic* és, en tot cas, per qui us doni suport. Mantinc l'esmena a la totalitat, amb el retorn del Projecte al Govern.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, intervé el Sr. Vicenç Mateu.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. síndic.

El que jo diré és a la mateixa línia del que acaba de manifestar el Sr. Simó Duró; pràcticament la nostra oposició és similar. Ens trobem davant d'un Projecte de Llei general de l'allotjament turístic. Si la pregunta és si IDN estem d'acord amb un Projecte de Llei que reguli l'allotjament turístic, doncs, hem de contestar afirmativament amb aquesta Llei. Malgrat tot, hem presentat una esmena a la totalitat al text que vostès presenten. Per què?. Doncs, perquè la veritat és que ens agradaria, doncs, de poder dir alguna cosa sobre l'allotjament turístic, i ens sembla que amb la Llei que se'ns presenta, més que regular aquest allotjament turístic el que es fa és passar tota la competència sobre el tema al Govern i, en aquest sentit, evitar que nosaltres puguem fer la feina que marca la mateixa Constitució en el seu article 50, és a dir, la potestat legislativa i la tasca de control i impuls de la política.

Bé, la Llei posa en mans del Govern el tema de l'allotjament turístic. Si el Govern, com molt bé ja s'ha dit aquí, fos de la nostra confiança, la nostra oposició, doncs, potser seria una altra, com potser

sigui una altra l'oposició dels companys del Grup Lliberal, però, aquest no és el cas.

Jo voldria...crec que per prudència, fóra bo, que en una qüestió prou important en un país eminentment turístic com és el nostre, no només un sol grup d'un sol color polític, pogués intervenir a l'hora d'establir i de definir cadascun d'aquests establiments, hotels, albergs, apartaments, aparthotels, etc. No?

Alguns altres exemples hi ha, de no fer les coses prou bé, o no fer les coses prou bé per tots, perquè els diferents representants del poble andorrà, que estem en aquesta Cambra, ens vegem limitats en la potestat d'exercir el control.

En concret la Llei fa bàsicament dues coses, com ja s'ha dit: és a dir, d'una banda hi ha un catàleg de definicions (deu en concret). Se'ns diu què és un hotel, què és un hostal, què són les pensions, què són els apartaments, què són aparthotels, què són xalets, què són bungalous, què són albergs, què són refugis de muntanya i què són cases de colònies. Algunes d'aquestes definicions són, com a mínim, curioses, i em permetran que en llegeixi alguna, perquè tot i dir que la Llei és un catàleg de definicions, bé, jo la veritat és que tinc una certa sorpresa davant d'algunes d'aquestes definicions.

Per exemple: un xalet d'allotjament turístic, a l'article 8 diu: "Són xalets d'allotjament turístic totes les unitats d'allotjament que disposin d'entrada independent i de zones enjardinades que reuneixin els requisits mínims quant a característiques i contingut dels xalets i altres que es determinin reglamentàriament". És a dir, que serà un xalet allò que el reglament determini que és un xalet, si l'entenc bé. Pel que fa als bungalous: "Són bungalous d'allotjament turístic, totes les unitats d'allotjament que disposin d'entrada independent i de zones enjardinades que reuneixin els requisits mínims quant a característiques i continguts dels bungalous i altres que es determinin reglamentàriament i no arribin a complir per les seves característiques i tipologia dels serveis als nivells exigits pel grup de xalets".

És a dir, si ho entenc bé, el que fa Govern és definir el que és un xalet; aleshores tindrà contingut el que diu l'article 8, i tot allò que no arribi a la categoria de xalet, aleshores serà un bungalou.

És clar, escolti, miri, la prepotència, en fi, no crec que sigui una qüestió de prepotència, no? Però que el que sigui un xalet d'allotjament turístic acabi essent el que el Govern decideixi que sigui un xalet, escolti, em sembla que és una mica "fort de café!".

A part d'aquestes definicions, com deia cíclics, la Llei té un altre punt fort, que és l'establiment de reglaments. Ja m'he referit a alguns, concretament

són dotze reglaments, un per cada una de les categories què abans m'he referit, d'establiments, més un següent reglament relatiu al capítol 3, que fa referència a la classificació i la inscripció dels allotjaments turístics. Jo m'imagino que aquest és un tema prou important, segurament dels més importants de la Llei, que hi hagi una classificació i una inscripció dels allotjaments turístics i vaig a llegir-los també el darrer paràgraf d'aquest article 11, que diu: "Els requisits i les particularitats de la classificació, les plaques identificatives, els grups, les categories, els nivells de qualitat, els segells d'especialització i altres elements de la identificació de l'establiment, seran determinats reglamentàriament".

Escoltin, vostès ens estan aplicant la màxima, aquella de dir: facin vostès les lleis, que nosaltres ja farem els reglaments, i d'aquesta manera podrem fer el que vulguem.

Miri, jo espero que mai no hi hagi un problema amb els reglaments que s'hagin de fer; espero que no hi sigui. En tot cas, si mai hi ha un problema, els sectors afectats s'hauran d'adreçar directament al Govern perquè, evidentment, els membres d'aquesta Cambra no podrem fer-hi ja cap cosa. No?

Bé, l'article 12 també estableix un reglament, és a dir, hi han reglaments per cadascun d'aquests grups, però a més a l'article 12 se'ns diu que reglamentàriament s'han de regular les modalitats d'allotjaments turístics previstes en els articles 5, 8 i 10, que feia referència als diferents grups que ja es desenvolupaven reglamentàriament. Per si quedés algun dubte -suposo que obviant el que diu la Constitució en l'article 72.2, que fa referència a la potestat reglamentària que té el Govern- la disposició final primera diu així: "El Govern queda facultat per desplegar reglamentàriament el contingut d'aquesta Llei i fer-ne efectiva aquesta aplicació". Només faltaria!, perquè, és clar, si el Govern no ho pogués fer, jo crec que ho diu la Constitució, que ho pot fer, però si a sobre no ho pogués fer, evidentment aleshores si que la Llei quedaria buida de tot contingut.

Per finalitzar, doncs, el que voldria és manifestar que nosaltres estem molt d'acord que hi hagi una regulació d'aquest sector i, en tot cas, constatem que amb aquest Projecte de Llei, els parlamentaris quedarem exclosos de definicions, que, crec jo, són prou importants i que en tot cas quedarà tot en mans del Govern.

Nosaltres votarem a favor de l'esmena a la totalitat, i per tant demanarem el retorn del text de Govern. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Bé, l'esmena a la totalitat que hem presentat demana primer una petita reflexió prèvia, perquè jo no hauria dit mai que la irritació tingués res a veure amb el món del turisme i de l'hostaleria, però pel que hem vist, aquesta és una qüestió que hi va estretament lligada. El Sr. ministre Pujal, en altres èpoques a on havia estat un brillant conseller general de l'oposició, havia dit en aquesta sala (i precisament feia referència a qüestions turístiques): que estava "molt irritat" davant les actuacions del Govern.

Ara, el president de la Unió Hotelera -emprant la llibertat d'expressió que ningú no li discuteix-, ha manifestat també la seva irritació davant l'exercici democràtic del dret d'esmenar a la totalitat un Projecte de Llei, que tenim els consellers generals, si un bon dia aquesta majoria no es decideix de retirar-nos-el.

Resulta que, tot i declarant no voler fer política, el president d'aquella associació professional ens renya els uns, perquè esmenem, i aplaudeix els altres perquè -segons diu aquest senyor- han fet el treball gegantí, Sr. Pujal, de copiar de legislacions foranes per introduir-les al text de la Llei que ara discutim.

Si en la darrera sessió del Consell General deia al president del Grup Parlamentari Lliberal que cada cop hi havia més baixes a la seva escolania, he de rectificar avui, públicament, constatant una nova incorporació a la coral lliberal, aquesta vegada des de la societat civil.

En tot cas, nosaltres no estem irritats, el que estem és preocupats.

En realitat aquest Projecte de Llei no resol la qüestió de la classificació hotelera, ni tampoc dóna suficients garanties que permetin apuntar cap a una renovació i ampliació del parc hotelier andorrà.

L'any 1991, el dia 6 de març, el Consell General va aprovar una Llei sobre l'inventari de les instal·lacions turístiques i hoteleres del Principat d'Andorra.

La Llei va ser aprovada per unanimitat i l'actual ministre era, aleshores, conseller general.

Doncs bé, és curiós adonar-se que la brillant exposició de motius del Projecte actual, ni tan sols recorda l'existència d'aquella Llei, l'aplicació de la qual, hem de creure que haurà estat a la base del Projecte actual.

En tot cas, constatem una distància abismal entre els objectius de gran abast que s'assenyalen a l'exposició de motius i l'articulat del Projecte, que no concreta res més que definicions de diccionari, que ha comentat molt bé el company Vicenç Mateu.

Bé, en realitat el que pretén la Llei, segons hem pogut llegir a l'exposició de motius, és "establir un marc tipològic bàsic per tal d'ésser desenvolupat posteriorment mitjançant disposicions reglamentàries".

Ens haurem quedat amb les ganes de saber si això del "marc tipològic bàsic" és alguna cosa més que distribuir els establiments en hotels, hostals i pensions (potser s'hi han deixat "fondes").

Hem de reconèixer, però, que ja d'entrada queda bé de parlar de "marc tipològic bàsic". Té una bona sonoritat tecnocràtica.

Però el que sí que hem entès és que, comptat i debatut, tot es farà posteriorment, mitjançant disposicions reglamentàries, disposicions que el president de la Unió Hotelera ja sembla conèixer i que el Consell no ha vist ni en forat, ni en finestra.

El Govern demana, doncs, al Consell de votar una llei en blanc. El contingut i l'abast de l'estructuració del sector turístic el vol regular, el Govern, discrecionalment, sense intervenció del Consell General ni control legislatiu.

No ens sembla adient ni ajustat al principi de legalitat, i per això votarem a favor de l'esmena a la totalitat.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o al final?

Doncs passem a la intervenció dels Grups Parlamentaris.

Per l'Agrupament Nacional Democràtic intervindrà el Sr. Enric Tarrado.

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Gràcies, Sr. síndic.

Seré molt breu.

Des de l'Agrupament Nacional Democràtic ens ha sorprès que una llei tant important que ha de regular l'allotjament turístic al nostre país hagi estat tractada per la coalició "Forné" tan a la lleugera.

Considerem, senyors de la majoria, que la Llei de l'allotjament turístic en un país com el nostre és primordial. Tots sabem que aquest sector tan important, juntament amb el del comerç, vehicula avui en dia, i pot fer-ho molt més en el futur, la imatge del nostre país fora de les nostres fronteres.

Per això considerem que el sector es mereix no ser tractat tan superficialment.

L'Agrupament Nacional Democràtic, per aquests motius, no donarà suport a l'esmena a la totalitat. En contrapartida hem presentat esmenes a l'articulat a fi de poder millorar el text en Comissió, i deixar la possibilitat als membres de la coalició de no haver d'aprovar aquest text tal com està redactat.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Pel Grup Lliberal té la paraula el Sr. Agustí Marfany

El M. I. Sr. Agustí Marfany:

Gràcies, Sr. síndic.

El sector hotelier d'Andorra ha demostrat àmpliament el seu dinamisme i constitueix en l'actualitat una part important del teixit econòmic del país.

S'ha creat, desenvolupat i modernitzat, gràcies a l'esperit d'empresa dels seus representants.

El legislador ha de ser conscient del caràcter essencial del sector hotelier en l'oferta turística i comercial, i també ha de saber que el fenomen turístic és una realitat complexa i evolutiva.

El manteniment de millora del grau de competitivitat internacional i les tendències de la demanda turística exigeixen una estructuració dels diferents tipus d'allotjaments turístics.

L'elaboració del text que avui ens ocupa ha estat caracteritzada per una voluntat demostrada de col·laboració i de concertació amb els professionals i les organitzacions concernides, i representa la concreció d'un treball al qual un important col·lectiu ha estat, d'una manera o d'una altra, estretament associat. Hem de posar, doncs, en relleu aquesta coordinació que ha existit entre el Ministeri de Medi Ambient i Turisme, la Cambra de Comerç i Indústria i la Unió Hotelera, juntament amb tècnics en la matèria.

Aquesta col·laboració ha permès de tenir en compte l'opinió, el criteri i les experiències dels qui realment coneixen amb profunditat el tema per la seva vinculació.

Aquest text és una regulació de la qualificació dels allotjaments turístics; és a dir, no s'està al davant d'un Projecte que pretengui fer una regulació exhaustiva de tota l'activitat d'allotjaments turístics, amb el que caldria, com és obvi, contemplar molts altres aspectes, sinó que el que es pretén regular amb

aquesta norma és únicament i exclusivament la forma de la seva qualificació.

Aquest text és, doncs, d'àmbit general i procedeix a una definició de la terminologia utilitzada. Defineix les modalitats d'allotjament turístic, el sistema de classificació i d'inscripció, i acaba amb la descripció de les sancions previstes en cas de vulneració de la norma legal.

Aquest Projecte deixa al Govern, en el marc de la seva potestat reglamentària, la missió de fixar els paràmetres; objectius que definiran els aspectes tècnics de la classificació dels diferents tipus d'allotjaments turístics. Això, a fi d'assegurar l'adaptació de les normes pràctiques a les mutacions i modificacions a les quals el sector ha de respondre amb rapidesa i flexibilitat.

Més enllà d'aquesta voluntat de dotar-se d'una legislació que reforci la competitivitat i l'adaptabilitat del Principat als nous reptes turístics internacionals, no deixa de ser que aquest text respon igualment a la voluntat afirmada de donar a l'usuari del servei, és a dir al client, el rol eminent que ha de tenir com a consumidor, i d'assegurar la seva deguda informació i protecció.

La prosperitat turística i més generalment econòmica d'Andorra depèn molt del desenvolupament d'una planta hotelera competitiva capaç de generar riquesa i llocs de treball.

No dubtem que aquest text així com el cos de disposicions tècniques de l'esfera reglamentària, que s'adoptaran posteriorment, formaran un conjunt harmonitzat i innovador i una eina essencial en la millora de l'oferta turística del país.

A més a més, el seu caràcter fàcilment adaptable, n'impedirà el risc d'obsolescència ràpida.

La promulgació definitiva d'aquest conjunt de textos constituirà una etapa important en l'assoliment de l'objectiu clarament fixat, de reforçar i modernitzar tots els sectors que configuren l'actual realitat econòmica del Principat, a fi d'afrontar els reptes de futur amb les millors possibilitats d'èxit.

Per tant, el Grup Parlamentari Lliberal ha decidit de desestimar l'esmena a la totalitat avui presentada.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern té la paraula, Sr. ministre de Turisme.

El M. I. Sr. Enric Pujal:

Gràcies, Sr. síndic.

M'ha recordat el Sr. Bartumeu, fa uns quants anys quan era més jove i encara m'irritava, i ja no m'irrito Sr. Bartumeu! Ja penso que els cabells blancs m'han portat tranquil·litat, però sí que em sap greu. Em sap greu que el Grup Mixt ha criticat al llarg de totes les tres intervencions aquest Projecte, però ningú ha dit que era necessari pel país. Ningú ha dit que era necessari per al país. Sí, sí que els he escoltat..., si llegeix bé el text del Sr. Mateu, he escoltat molt atentament: ha dit que la Llei..., però ningú ha dit que aquest Projecte era necessari pel país i penseu que aquest Projecte és necessari pel país, senyors del Grup Mixt, és necessari pel país perquè estem en un món de competitivitat i hem de ser competitiu per a portar gent a Andorra, si no, al nostre país, el turisme també s'acabarà. Si no oferim una qualitat, als turistes que vénen, que vénen a Andorra, els oferim una qualitat, i hem de començar per la qualitat hotelera; aquests turistes es cansaran de venir i finalment se'n aniran a llocs a on l'hostaleria, els apartaments, tot estigui regulat. Fins i tot a Àfrica hi està regulat, senyors del Grup Mixt, i aquí a Andorra encara no ho tenim regulat.

Per això, el Govern, jo penso que ha fet un esforç considerable, perquè no us penseu que el que vosaltres critiqueu aquí és fruit d'una irreflexió. La Llei que ha presentat el Govern és fruit d'una llarga reflexió i, si em permet, Sr. Síndic, voldria fer -no m'allargaré massa- però sí que voldria fer una mica d'història, perquè, dóna la impressió que els cinc components del Grup Mixt acaben d'arribar a aquesta sala. No senyors del Grup Mixt, la legislatura passada tots cinc éreu aquí. I jo penso que la legislatura passada va tenir abastament la informació sobre el que era la classificació hotelera. Dic abastament, perquè a l'any 1996, a principis de 1996, la Cambra de Comerç conjuntament amb la Unió Hotelera, demana al ministre de Turisme del Govern, de començar una classificació hotelera, perquè era imprescindible pel país fer aquesta classificació hotelera. Ens vam posar en marxa, vam començar, doncs, a posar uns tècnics a la disposició dels dos col·lectius, amb la participació, ben entès, del Ministeri de Turisme; però, essencialment era un Projecte conduït per la Cambra de Comerç i la Unió Hotelera, això no ho oblidin. A partir d'aquí es van començar a fer moltíssimes reunions, jo els diré -perquè ho tinc xifrat, em perdonaran les xifres-, però que es van fer vint-i-quatre reunions amb una mitjana de deu persones a cada reunió i amb un total de mil cent quaranta hores invertides en reunions. Aquesta gent no cobrava, penseu que la gent de la Unió Hotelera i de la Cambra de Comerç que estaven presents aquí, era gent sense cap color polític, sense cap color polític almenys en el moment

que estaven en aquestes reunions i estaven fent una tasca bona, bona, bona pel país.

Doncs es van fer aquestes reunions. Evidentment, el primer que vam fer és enllestir el Reglament, perquè consideràvem que el més feixuc, el més tècnic, era el Reglament, i principalment de la classificació hotelera, perquè aquí, i tots ho heu vist, és un "totxo", si m'ho permeten, molt gros, a on hi ha la puntuació que es dóna a les habitacions: les tovalloles, els sabons..., absolutament tot. Sí, i després li diré per què ho he dit, Sra. Ferrer, després li ho diré també. Allà hi és absolutament tot, i això va ser una feina, i ja us diré, molt llarga, molt llarga de fer i de determinar. Cap al juny de 1996, quan ja teníem l'esbós pràcticament fet, vam fer una presentació al Sindicat d'Iniciativa i a l'Associació de Consumidors i Usuaris del Principat d'Andorra, així com també, a la Junta General de la Cambra de Comerç. Us estic parlant del Reglament, no de la Llei, encara, eh? Després vam fer, al juliol-agost de 1996, per saber si la nostra classificació, la classificació que havíem fet entre tots (els andorrans), era o podia funcionar, vam fer un test a vint-i-dos hotels del Principat d'Andorra (vint-i-dos, no dos), i vam veure que efectivament funcionava, perquè dels vint-i-dos, vint hotels van ser dintre de les categories que nosaltres havíem posat, i dos només van sortir d'hotels, o sigui, que sortien de la determinació d'hotels i havien d'anar a la denominació de pensions. Doncs, només per seguir escrupolosament el que hem fet.

Jo recordo, també, que aquesta la vaig fer jo personalment, la presentació oficial a la Comissió Legislativa d'Economia el 22 de novembre de 1996, amb el Reglament i el Projecte de Llei; les dos coses es van donar a la Comissió Legislativa a on hi havia una presència, evidentment, de tots els partits polítics de l'any 1996. Hi ha una acta. Suposo, doncs, que es pot trobar a l'acta de les Comissions, doncs, que no hi ha cap problema per esbrinar-ho. I a més a més, el mateix dia i a la mateixa tarda d'aquest dia, vaig fer conjuntament amb la Unió Hotelera i la Cambra de Comerç una presentació oficial a l'edifici de la Seguretat Social, a on van assistir més de cent persones, una sala plena de gom a gom, perquè hi havia més de seixanta-cinc hotelers, on es va repartir tota la documentació, senyors consellers del Grup Mixt, absolutament tota.

El Reglament, fins avui, no s'ha variat. El Reglament continua sent el mateix, perquè vam considerar que havent passat els textos que havien passat, era un Reglament que havíem de tornar a mirar, evidentment, però que era un Reglament que funcionava. Fixi's bé que a partir d'aquesta reunió, certs bancs d'Andorra van treure crèdits a

l'hostaleria a baix interès; van dir: "doncs creiem en aquest Projecte, fem crèdits als hotelers perquè puguin, ja, començar a arranjar els seus hotels amb crèdit a baix interès". Em sembla que era el Mibor més un zero cinquanta o un zero setanta-cinc.

Doncs, tinc les dades dels crèdits que han concedit els bancs fins a finals d'any -després ja no ho vaig preguntar-, però fins a finals d'any havien aconseguit seixanta-vuit crèdits per un valor superior a dos mil milions de pessetes. Jo estic satisfet, la Unió Hotelera -el Sr. Vilanova també, que tant a sortit aquí que semblava que era parlamentari-, el Sr. Vilanova, fins i tot, també deu estar satisfet i la Cambra de Comerç també deu estar satisfeta, perquè els professionals van creure en el nostre Projecte.

Evidentment, el Grup Mixt he vist que no hi creu, però els professionals sí que hi van creure. Comunicant-me, inclòs amb directors de banc -perdoni, Sr. Síndic, si això és una mica llarg, però penso que val la pena l'explicació...

El M. I. Sr. Síndic General:

Teniu temps.

El M. I. Sr. Enric Pujal:

... diuen que estan esperant l'aprovació d'aquesta Llei, molts dels seus clients, per demanar més crèdits i renovar el parc hoteler d'Andorra. Penso que és importantíssim, senyors del Grup Mixt, importantíssim; no em diguin que no tenen informació, perquè a l'any 1996 la van tenir tota. Aleshores, evidentment, el 6 de desembre, entrem el Projecte de Llei a tràmit, el vam entrar a la Sindicatura, es va publicar fins i tot al Butlletí del Consell General, després hi va haver la dissolució pactada al Consell General i no va entrar a tràmit, evidentment. Doncs, ens tornem a posar a treballar de seguida, després de les eleccions, al cap d'un temps després de les eleccions. Hem intentat millorar el Projecte de Llei, encara que vostès diguin que és buit de contingut, penso que no pot dir més del que diu, perquè ha de ser una cosa molt tècnica, perquè si entrem a valorar si una tovallola té tres punts, i si un sabó més gran o més petit en té dos, i si la recepció és de vint-i-quatre hores o de dotze hores tindrà vint-i-cinc punts més, em sembla que això no formaria part del Projecte de Llei, senyors del Grup Mixt.

Doncs, hem fet una bona tasca, hem arreglat fins i tot, doncs, aquest Projecte de Llei, l'hem fet més extensiu. Perquè us en recordareu perfectament, que a l'altre no hi havia certs allotjaments contemplats, no hi havien, per exemple, les residències, no hi

havien els refugis; aquí els han inclòs, malgrat l'escuet que pot ser, Sr. Vicenç Mateu, però hi són contemplats i després, naturalment es desenvoluparan en el reglament oportú.

Jo, francament, he de dir que m'ha sorprès la vostra esmena a la totalitat i el retorn de Projecte al Govern. Diria mentida si no fos així, teníeu altres possibilitats: una, la més adequada són les esmenes al redactat com ha fet l'AND. Jo volia, doncs, agrair, tal com ha dit el Sr. Casal, la iniciativa positiva pel país que ha representat aquestes esmenes parcials, perquè això dóna lloc, doncs, que es tramiti el Projecte de Llei (el Sr. Casal i tot el grup, naturalment).

Després, evidentment, hi havia la segona, que era una esmena a la totalitat i la presentació d'un Projecte alternatiu. Evidentment, aquesta també la podíeu contemplar, senyors del Grup Mixt, sou cinc i també la podíeu contemplar, doncs, una presentació d'una alternativa, que a mi m'hagués satisfet, us ho prometo, si aquesta alternativa hagués estat millor que la nostra, doncs, per què no?, el Grup Lliberal, estic segur que l'hagués assumit.

I la tercera -i la més fàcil, naturalment- i també la menys constructiva és, doncs, l'esmena que heu fet a la totalitat, que naturalment, no puc, en absolut, compartir. Però encara em queda una esperança, encara em queda l'esperança, de demanar-vos, senyors del Grup Mixt, que reflexioneu. Crec que hi haurà una votació, evidentment, després que haguem fet el torn de paraula, que reconsiderem la vostra posició, ja no pel Govern, perquè el Govern ja sé que no us faria reconsiderar absolutament res, però sí per totes aquestes dones i homes que han treballat en aquest Projecte de Llei, que són molts i variats. Aquests senyors, jo penso que es mereixen de fer una reflexió de més i que voteu, doncs, que aquesta Llei pugui entrar a tràmit.

Moltes gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Altres intervencions del grup.

Sr. Simó Duró pel Grup Mixt?

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Mireu, Sr. Pujal, les vostres paraules cauen dintre del mar i es perden. Per què? Perquè vós ens acabeu de dir que si haguéssim presentat un text alternatiu, certament que el Grup Lliberal hauria acceptat. Recordeu que no fa pas gaire temps, en vam

presentar un de molt més important que era el de la CASS amb text alternatiu, i no va prosperar.

Ens *digueu* que fem una reconsideració. Evidentment que jo no la faré. Perquè no la faré?, perquè aquí heu fet una gran exposició de tot un treball, és veritat, a nivell de la premsa sabíem que això s'havia pogut fer, sense que hi hagués assistit jo de manera física, però ens heu parlat d'uns grans reglaments.

El sol Reglament que ha vingut a les meves mans, a mi, és aquest, no n'he tingut cap més.

Jo vull ben bé... I evidentment, que no sou pas el portaveu d'aquest Govern, quan *digueu* que s'hi havia treballat; però, escolteu, nosaltres hem rebut algun escrit de part del Govern, no ens han dit... Quan se'ls hi ha dit que no s'han complert les dates, ens han fet creure que el temps, doncs, de legislatura, el temps hàbil del Consell General ha estat respectat -parlo de la Llei de les Notaries.

Aleshores això, ho embrumeix tot; és a dir, que el Projecte que avui examinem, no la Llei, és un projecte, això. A després, els senyors, qui amb el seu vot l'hagin refrendat, quedarà, doncs, llei, segons la publicació.

Se'ns ha demostrat sobradament que aquestes coses, de vegades, han canviat, i és evident. El Projecte que al 1996 havíem mirat amb aquest ha merescut alguns canvis, uns canvis que atribuïu a tot un treball que han fet les persones de l'exterior. Vós ens heu fet l'apologia. Però penseu que aquestes persones que avui, doncs, han recolzat això, perquè vós heu fet una mica d'història... Jo us en podria fer des del 1978. Quan el Consell General va haver de passar per mentider a través d'una enquesta que havíem promogut per millorar-ho, ja en aquells moments, perquè no és una cosa vostra, al 1978 els Srs. consellers i aquí vull recordar sobretot la memòria del Sr. Gil Torres, en aquells moments ja ho volíem fer i no va haver-hi res a fer. I quan ho vam tornar a promoure al cap d'un any, els mateixos que ara tant ho recolzen són els quins van enfonsar el vaixell.

Bé, he de dir que si aquesta gent estan tan convençuts que aquest és un Projecte de llei, doncs, endavant, endavant, nosaltres no ho entorpirem per res. Nosaltres només el que hem dit, i jo encara ho continuo pensant, és que és tot un allargament, és una *quiriel·la*, perquè vosaltres *digueu*: no es pot ser precisos. Sí, una llei ha de ser precisa, una llei general -com ho *digueu* aquí- n'ha de cridar una altra, de llei, i a després vénen els reglaments, si no es fa un pas d'una cosa menyspreant, el que és intermediari. Aleshores, és clar, si per exemple aquests senyors amb la seva bona voluntat que -respecto-, són els que han de substituir la nostra

obligació de legisladors, això gairebé, diria jo, que és una mica renunciar. Però continuo: si aquest text és tan bo com s'arriba a dir, endavant les destrals, endavant, i res més, però evidentment que aquest text passarà sense la meva aprovació i, senyor ministre, us voldria dir que abans d'haver-me pronunciat -cregueu-ho-, el vaig llegir com a sis vegades, cosa que no sempre passa quan teniu un Projecte a la mà; és a dir, que convençut del que estic fent.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, Sr. Vicenç Mateu, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Mateu:

Gràcies, Sr. síndic.

Miri, jo li faig cas, senyor Pujal, és a dir, sí que hem reflexionat sobre el que vostè ens diu, fins i tot hem escoltat atents, dient que podem fer tres tipus d'esmenes i que per vostè les millors serien unes de les altres, i jo el que li demano és que ens permeti tenir criteri propi i no fer el que a vostè li agradi.

Ja sabem que podem fer esmenes a la totalitat, en podem fer d'altres tipus, ja ho sabem fa molts dies. Això és a l'article 93 del Reglament del Consell General, no venim aquí perquè ens ho vingui a explicar. Però, miri, ja que vostè ho fa, també li direm nosaltres que l'article 92 del Consell General, que és el que està abans del que vostè diu, diu que: -"els projectes de llei aprovats pel Govern seran tramesos pel cap de Govern al Consell General, acompanyats d'una exposició de motius, així com de la documentació i antecedents necessaris perquè el Consell General s'hi pugui pronunciar". Aquest és l'article que està just davant del que vostè, amb tant èmfasi, estava comentant. Això primer.

Com molt bé ha dit el Sr. Simó Duró, a nosaltres, escolti, ens sembla molt bé que hi hagi participat tota la gent que vostè diu. Doncs els felicitem. Nosaltres, evidentment, no dubtem pas que aquesta gent hi hagi treballat de bona fe i amb tota la bona voluntat, i possiblement igual que vostè, amb la voluntat que el turisme, que és un sector fonamental del nostre país, millori; però això no vol dir menystenir precisament aquesta Cambra, i jo li acabo de llegir un article en el qual es diu que perquè els consellers puguem fer adequadament la nostra feina, seria convenient de que disposéssim de la informació complementària.

Nosaltres, en tot cas, aquest reglament no l'hem vist mai, mai, mai, o sigui, no l'hem vist mai; i, escolti, no

és una cosa que haguem d'anar nosaltres al darrere. Per això li he llegit l'article aquest 92.

Jo crec que vostè ha presentat les coses d'una forma una mica esqueixada, volent dir que si nosaltres no estem d'acord amb aquesta Llei, no estem d'acord amb la millora del sector turístic del país. Crec que aquesta és una afirmació greu. Nosaltres -crec i ho hem pogut demostrar moltes vegades, perquè tenim un país competitiu, com perquè hi hagi qualitat, vostè ha parlat molt de la qualitat- nosaltres estem totalment d'acord que aquest ha de ser un país de qualitat. A nosaltres ens agradaria, de totes maneres, que la qualitat no s'estableixi només de portes endins dels hotels, sinó també de portes a fora, i jo crec que la millor política turística que podem fer en aquest país, doncs ha de començar des del moment precís en què el turista, benvingut, doncs, travessi la mateixa frontera del riu Runer o del Pas de la Casa. Jo crec que és una política global la que s'ha de fer i crec que no és la que vostès estan fent, la que permetrà, doncs, millorar la qualitat.

Miri, l'única queixa que nosaltres fem és que a partir d'ara nosaltres hem acabat la feina, ja li dèiem; és a dir, si vostè diu que ha treballat tant..., escolti, el felicitem si ha treballat tant, com felicitem tanta gent que hi ha treballat. Nosaltres ens queixem, precisament, de no poder-hi treballar a partir d'ara. És a dir, tant de bo no hi hagi cap problema, però si mai hi ha un problema, evidentment, el sector afectat s'haurà de dirigir únicament al Govern, perquè els grups d'aquesta Cambra no hi tindrem res més a fer. I m'imagino que en aquest tema, doncs, fins d'aquí a molts anys no caldrà que torneu a fer una llei que afecti els hotels perquè els reglaments permetran fer, doncs, el que el Govern d'aquell moment -no el seu- el del moment, qui sigui, cregui convenient.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula el Sr. Jaume Bartumeu.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Primer, una constatació abans de contestar al Ministre, i recollint el fil del que deia el Sr. Vicenç Mateu, nosaltres sí que hem escoltat atentament l'exposició que ha fet el conseller que parlava en nom del Grup Lliberal, el Sr. Agustí Marfany, que ens explicava que hi han treballat totes les organitzacions concernides. Hem de concloure que els Grups Parlamentaris de l'oposició no són cap

organització concernida per l'elaboració d'aquesta Llei. Perquè, senyor ministre, vostè ens ha volgut fer dir, ja li ha dit al Sr. Vicenç Mateu, però jo li recordo, ja es llegirà si té temps, amb aquesta magnitud d'hores de reunions que vostè realitza al cap de la setmana, si troba un forat, ja es llegirà la transcripció del Diari de Sessions del Consell i ja veurà que a les nostres intervencions estàvem parlant del nostre interès perquè es millori la qualitat de les prestacions de l'hostaleria i de l'allotjament turístic a Andorra. Per tant, no ens vulgui, aquí, intentar fer dir el que no hem dit.

Hi ha una cosa que vostè ha dit, segurament fruit de la precipitació: ha volgut oposar la seva gran tasca reflexiva amb la nostra patent i aclaparadora irreflexió. Això, vostè, doncs, haurà de reconèixer que són afirmacions gratuïtes, ja no li diré ni que siguin ofensives, perquè vostè no és jutge per saber les hores que nosaltres passem o no passem treballant els textos, i per tant, crec que aquí s'ha equivocat. Però, en tot cas, els textos els hi ha recordat el conseller Vicenç Mateu, els textos, aquí, no els hem vist, i vostè no en té prou per dir-nos: "miri, és que resulta que els tenien els hotelers, és que els tenia tothom". Doncs, miri, els tenia tothom menys qui també els ha de tenir. I vostè, la seva obligació i no hi ha una altra paraula, ho diu el Reglament: la seva obligació, és "enviar els textos que acompanyen la Llei al Parlament".

Si, per vostès (ahir ja es va veure a la Comissió de Finances), la seva política és cada dia menystenir el Consell General i deixar els consellers de l'oposició en la impossibilitat de fer la nostra feina, no passa res, ja ho anirem explicant, aquí, en aquesta sala de sessions, però, almenys, per favor, no tingui la gosadia de dir-nos que resulta que tenim un text des de l'any 1996; miri, el text que poguéssim tenir des de l'any 1996 no té res a veure amb la tramitació que s'ha fet en aquesta legislatura. En aquesta legislatura vostè ha entrat un Projecte de llei, que fa un moment ha reconegut que havia canviat del que havia presentat al 1996, i no ens ha portat uns textos que vostè diu que té tothom.

Si, a partir d'aquí, després encara, es creu autoritzat a pontificar i a donar-nos lliçons de ser bons parlamentaris, em sembla que vostè té una mala lectura de la Constitució i del Reglament del Consell, però en tot cas no serà pas vostè l'excepció en el Govern del qual forma part.

En tot cas, pel que fa als procediments adequats, als quals ha fet referència, miri, per fer un text alternatiu (és una altra cosa que tampoc li puc deixar dir aquí sense contestar-li), per fer un text alternatiu, fan falta hores i fan falta mitjans, i vostè sap que la majoria de la qual vostè participa ens dóna uns

mitjans escassíssims..., escassíssims en temps, en diners i en mitjans humans. Aleshores, per favor, després d'haver-nos fet aquest recital d'horari i de reunions, no vulgui, aquí, dir que nosaltres podíem fer un text alternatiu, perquè vostè sap (o ho hauria de saber), que no disposa el Consell General i no disposen els Grups Parlamentaris de l'oposició, dels mitjans que la Constitució els hauria de donar i que, en tot cas, vostès, els neguen.

A partir d'aquí, jo crec que... No es preocupi, nosaltres continuarem fent la seva feina per molt que li molesti i ens anirem dedicant al que és la nostra obligació, i ja intentarem, pels mitjans que puguem, aconseguir els documents que vostè ens nega. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Agrupament Nacional Democràtic, vol intervenir? El Grup Lliberal? Sí, Sr. Antoni Martí, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sí, jo miraré de parlar amb un to més pausat i amb tot el respecte a l'oposició parlamentària, no faltaria més, l'oposició té tot el legítim dret de fer esmenes a la totalitat, esmenes parcials i a més a defensar com ha defensat els seus arguments. Fins i tot des del Grup Parlamentari, podem estar d'acord en el fet que ells entenguin que és una Llei molt genèrica, on tot passa pel reglament. A partir d'aquí, em sembla que és cortesia parlamentària que els consellers de l'oposició s'expressin doncs, amb el to, per exemple, que té el Sr. Bartumeu, que jo no ho critico pas; amb tons més constructius, com per exemple el Sr. Vicenç Mateu, o amb tons encara més constructius - penso jo- en aquest tema, com l'AND.

Jo simplement, una petita referència: em sembla que és evident, era impossible que la Llei de l'allotjament turístic, si es volia que fos una llei que vertaderament pogués tenir una evolució amb el temps, que tots aquests conceptes tècnics figuressin a la Llei. A veure, de totes maneres, no tenim per què tenir la veritat absoluta, nosaltres hem optat per aquesta realitat. En tot cas, jo, el que sí m'ha quedat, i per fer una citació de l'anterior intervenció de la Sra. Maria Rosa Ferrer: de la mateixa manera que és legítim de fer esmenes a la totalitat, és legítim de fer esmenes parcials; a mi em queda aquella citació de dir que és un bon exercici parlamentari de fer esmenes per millorar els textos; en aquest cas, felicito, perquè ho veurem al llarg d'aquesta legislatura, aquesta actuació d'IDN i de l'AND, i segurament haurem de donar un marge de confiança superior als consellers

Sr. Bartumeu i Sra. Rosa Ferrer, perquè aquesta dita que m'ha semblat interessant es pugui produir al llarg d'aquesta legislatura.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir?

Sr. ministre de Turisme, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Enric Pujal:

Sembla, no sé, Sr. síndic, que he aixecat una mica...

Doncs jo, amb la meua intervenció, evidentment, he dit el que pensava que havia de dir, he defensat el meu sector de la Llei. Si el Sr. Vicenç Mateu pensa que jo he abusat del meu dret de la llibertat d'expressió, quan diu que tinc de dir el que ell ja sap, que no cal que vingui... Miri, Sr. Mateu, jo ho sento molt, però ho havia de dir.

També he de dir, i això doncs, no ho volia dir precisament, que unes tres setmanes abans d'entrar la Llei, jo vaig donar un Projecte de Llei al Grup Mixt, dient que si tenien alguna reflexió, si tenien algun suggeriment que fer, per favor que m'ho fessin saber. Vaig esperar quinze dies... no sé si quinze dies o tres setmanes, això no ho porto ben comptabilitzat, però aproximadament, i evidentment, el vaig entrar. Ningú em va trucar i el vam entrar; el Govern va entrar la Llei a tràmit. Això ho volia dir, perquè també és cert -i el que diu el Sr. Bartumeu, doncs - tampoc és cert- que jo no els vaig donar cap classe d'informació; senzillament vaig passar aquest text, i a mi, de part de cap membre del Grup Mixt, no se'm va consultar per si hi havia algun complement d'informació.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

Sra. Rosa Ferrer, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. síndic.

En primer lloc, per al·lusions contestaré directament al Sr. Antoni Martí, pel que respecta a la feina constructiva a les esmenes parcials a què es referia vostè, aquí, no fa gaire, globalment.

Només li he de dir que de Nova Democràcia estem cansats de fer esmenes parcials que el Grup Lliberal

no ha tingut en consideració: vegi's la Llei de la CASS.

Per altra banda, també n'hem fet moltes que sí que el Grup Liberal ha tingut en consideració: últimament amb la Llei de taxes de consum, en què unes esmenes presentades per nosaltres van ser aprovades. Moltes altres no: Llei del raonador del ciutadà, quantitat d'esmenes que s'han presentat.

Jo no puc tolerar que vostè faci aquestes discriminacions i faci les interpretacions que no són correctes; senzillament això, i si no, vingui a les Comissions i veurà la feina que es fa.

Senyor Pujal, pel que respecta al Projecte de llei que diu que ens va entregar al Grup Mixt: a mi me'l va entregar. Personalment em va dir que l'entregaria a la resta de membres del Grup Mixt, és cert, me'l va donar aquí un dia a la sala d'aquí del costat; em va entregar uns sobres i em va dir: - ja direu alguna cosa; en tot cas, si ho havia de donar al Grup Mixt, el procediment és al president del Grup Mixt, no a mi. Jo vaig entendre, per una qüestió de comissió, em va dir: - això, té, és per tu; i vaig entendre que ho donava a la resta de membres del Grup Mixt. De totes maneres, crec que els ho vaig comentar i els ho vaig passar. Però el que sí que és cert és que vostè ens donava això i abans d'una setmana el text estava ja publicat al Butlletí del Consell, això és veritat. Vull dir que això és el que vostè diu i el que jo dic. Ja està, només això.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Jaume Bartumeu, també pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Jaume Bartumeu:

Sí, són per les al·lusions reiterades del ministre Sr. Pujal. A veure, Sr. ministre, jo a vostè no li he dit el que vostè acaba de dir que jo he dit. Jo li he dit, i li torno a repetir, que vostè tenia l'obligació, li torno a dir, l'obligació, d'enviar tots els documents que acompanyen i que permeten fer-nos una idea de la Llei. I fixi's si la diré grossa, és que a la millor si ens hagués enviat els documents, probablement, potser això que vostè ens demana aquí que fem i no sé què, potser no hauríem fet aquesta esmena a la totalitat; però, és clar, com que no ens dona la informació... Però no compari una cosa amb l'altra. L'obligació és reglamentària, el que es doni a la sala de passos perduts és una altra història, eh?

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Sr. Simó Duró, pel Grup Mixt?

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Només, perquè honor sigui feta la veritat. És veritat que el Sr. Pujal em va remetre, com també ho va fer a nivell del Grup Mixt, i per memòria, perquè no sé quin dia era, era el dia del Consell de la Llei antifrau, que ens el va donar i no sé quin dia era, tots ho recordarem, era el dia dotze o potser el tretze del mes de març; doncs, al cap de tretze dies, onze o dotze dies, ja es va donar per publicat. Jo també recordo que us havia dit que segurament que amb algunes esmenes es salvaria; això a primera lectura, i us he dit que ho he llegit com a sis vegades. I aleshores, doncs, quan entra la cosa política -i aquí no heu de fer recriminació a ningú, i no se'n pot fer de recriminació a ningú, perquè políticament entens que és una cosa bona-, vós mateix, i recordareu no fa pas molt temps, amb mi i amb altres, doncs va ser el portaveu per una qüestió que ara, doncs, se li ha girat la truita. Aleshores, vull dir que aquí són coses que si ho posem a nivell polític ja està excusat.

Ara, a nivell parlamentari i a nivell, doncs, de legislador, la veritat, teniu la convicció que és bo, endavant. Jo penso que aquest text, per no fer-me pesat, no és el bo per elevar la qualitat.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció?

Bé, doncs, si no hi ha cap altra intervenció, procedirem a la votació.

Us recordo que sí és sí a l'esmena, i no és no a l'esmena.

Sr. secretari general, si us plau.

El Secretari General:

M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer : Sí

M. I. Sr. Miquel Alís Font : No

M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany : No

M. I. Sr. Guillem Areny Argelich : No

M. I. Sr. Francesc Areny Casal : No

M. I. Sr. Josep Areny Fité : No

M. I. Sr. Modest Baró Moles : No

M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany : Sí

M. I. Sr. Francesc Bonet Casas : No

M. I. Sr. Miquel Casal Casal : No
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela : No
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona : No
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina : No
 M. I. Sr. Simó Duró Coma : Sí
 M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols : Sí
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles : No
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó : No
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit : No
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora : Sí
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués : No
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons : No
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó : No
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné : No
 M. I. Sr. Jordi Serra Malleu : No
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives : No
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís : No

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. secretari, vol procedir al recompte, si us plau?

El M. I. Sr. Enric Tarrado Vives:

Vots sí: 5. Vots no: 21.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació, declaro desestimada l'esmena a la totalitat.

El Projecte de Llei, seguirà la seva tramitació en la Comissió Legislativa.

Passem al punt número vuit:

8- Examen i aprovació, si escau, de les esmenes a la totalitat presentades pel M. I. Sr. Ladislau Báró Solà, en representació de l'Agrupament Nacional Democràtic, i pels M. I. Srs. Jaume Bartumeu Cassany, Vicenç Alay Ferrer i Simó Duró Coma, en representació del Grup Mixt al Projecte de la Llei de l'esport.

El Projecte de Llei fou publicat al Butlletí número 7/1998 del 25 de març. S'han presentat dues esmenes a la totalitat per part dels Grups Parlamentaris Agrupament Nacional Democràtic i Grup Mixt, que han estat publicades al Butlletí número 10/1998 del 8 de maig.

Demanaria als grups que les han presentat si volen fer el debat i la votació conjunta de les dues esmenes o prefereixen que es facin debats i votacions separades? Conjunta? Doncs passo la paraula a l'Agrupament Nacional Democràtic per exposar la seva esmena.

Intervé el Sr. Miquel Alís.

El M. I. Sr. Miquel Alís:

Gràcies, Sr. síndic.

La nostra esmena a la totalitat es fonamenta en una valoració global de la Llei, que queda definida per un excessiu pes de la intervenció del Govern en la configuració de l'estructura esportiva del nostre país.

En l'articulat del Projecte de Llei es parla sovint de col·laboració entre les diferents entitats i el Govern; però, segons el nostre criteri, s'acaba definint una política de subordinació de les entitats als desigs de l'Administració pública. Aquesta reflexió és vàlida també pel que fa als Comuns.

En el text presentat pel Govern, remarquem com les competències, que els són pròpies en aquest àmbit, són menystingudes.

Senyors lliberals, la capacitat de sorprendre'ns no té límit. Amb la regulació de la Seguretat Social ja ens mostraven la seva vocació intervencionista, que avui queda també explicitada en la concepció del Projecte de Llei. Vostès intervenen on no cal, en els sectors que menys ho necessiten i, paradoxalment, allà on cal, s'inhibeixen.

Si aquesta Llei, amb l'excessiu intervencionisme governamental que denunciem, arribés a obstaculitzar l'activitat del Comitè Olímpic Andorrà, el Comitè Olímpic Internacional el podria suspendre, ja que això seria contrari a l'article 9.1 de la Carta Olímpica.

L'Agrupament Nacional Democràtic creu que el món de l'esport ha gaudit d'un dinamisme i d'una vitalitat remarcables gràcies a l'empenta de la societat civil, que ha sabut donar a les diferents entitats - federacions, COA, agrupacions...- un important pes, no només a l'hora de vertebrar l'estructura esportiva del país, sinó també per cohesionar la societat.

La societat civil i el voluntariat han estat els autèntics motors dins del món de l'esport, i a partir d'aquesta Llei pot quedar condicionada per una excessiva burocratització.

És cert que cal una Llei que ordeni el panorama de l'esport. Però l'Agrupament Nacional Democràtic hauria preferit una Llei marc que hagués definit els

elements essencials, en lloc de caure en un projecte excessivament dispositiu i reglamentarista.

També ens hauria agradat posar l'èmfasi en una descentralització de la pràctica de l'esport en termes no només retòrics sinó efectius, tant en l'àmbit estructural a través de l'escola, com en l'àmbit territorial a través dels comuns.

Hauríem també volgut que la relació entre el Govern, els comuns i les institucions esportives privades hagués estat basada en una autèntica col·laboració, i no fonamentada en una rígida jerarquia supeditada a un tot poderós Ministeri de l'Esport.

Volem, també, remarcar que considerem positiu que s'estableixi per llei un control econòmic per part del Govern, de les diferents institucions esportives privades. Quan es treballa amb diners públics, aquest és un element bàsic de rigor i transparència. El que passa és que el Govern s'ha excedit en la redacció del Projecte de llei. De l'establiment de mesures vàlides per al sanejament econòmic, s'ha passat a contemplar la possibilitat d'un alt nivell d'interferència en la programació dels objectius esportius de les diferents federacions.

Des de cercles lliberals s'ha dit que aquesta Llei té la virtut de posar cadascú al seu lloc dins del món de l'esport. Nosaltres no hi estem d'acord; al contrari, pensem que el Govern pretén posar-se en el lloc de tothom.

Per tot l'anteriorment exposat l'Agrupament Nacional Democràtic votarà sí a l'esmena a la totalitat presentada al Projecte de la llei de l'esport.

Gràcies, Sr. Síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Passo la paraula al Grup Mixt per exposar la seva esmena.

Intervé el Sr. Simó Duró.

El M. I. Sr. Simó Duró:

Gràcies, Sr. síndic.

Veieu com són les coses. Fa poca estona, el Sr. Ministre de Medi Ambient havia recollit tota una informació, i aquesta, doncs, per ser considerat a nivell parlamentari, a nivell de legislador, com un text no de gust, no ha merescut el suport.

I aquí ens trobem amb l'invers, és a dir, ho ha definit molt bé, el Sr. conseller d'Encamp (el Sr. Alís), aquest Projecte de llei ha menystingut els Hbles. Comuns, ha menystingut les federacions, (particularment el Comitè Olímpic), i la prova és

que a després, quan s'ha publicat, diria jo, amb precipitació, perquè es demostrés que el Govern hi treballa i que hi han textos que es fan i que s'han de fer debats, aleshores, això ha demostrat palesament que no és un bon procedir, i el que ho demostra sobretot és que en un text... I Voldria fer una mica de memòria, aquí quan vam aprovar en un moment, doncs, un text que va ser prou polèmic que era el de l'Institut d'Estudis Andorrans, i s'ha de fer justícia, els senyors de l'AND, que van ser ells qui ho van presentar a corre cuita, doncs, van presentar unes esmenes. Senyors lliberals, doncs heu fet exactament el mateix: onze esmenes per setanta-tres articles més quatre afegitons a la fi, fa quasi bé el deu per cent. Sort n'hi ha. Diuen que: "el ridícul fereix i que el tort o el malbaratament, doncs, mata". No sé si heu pensat en aquesta mica de dita..., és la fi de tot, és la fi de tot. Ja recordareu que aleshores ja ho vam posar sobre tela de judici, i ho hauríeu hagut de pensar. Quan surten els textos, a menys que siguin bons, s'hi ha de creure; i si no són bons retireu-los, sigueu valents, que tots n'aprofitarem i tots, doncs, en traurem profit.

Doncs continuo amb la idea primera, els senyors d'IDN també us han posat un pont, encara una vegada, perquè sí que s'ha de dir que l'altre Projecte de llei, al meu poc entendre, no era el quin necessitàvem per la qualitat. Amb aquest, encara hi ha alguna polseta que es pot recordar, alguna brutilla que encara podem deixar estar a sobre del paper; però, en fi, per aquesta mica de terminologia, no li donaré suport. Per què? Perquè tots recordarem que és un Projecte de llei molt polèmic, quan a l'altra legislatura ja n'havíem parlat almenys com a quatre o cinc vegades. I nosaltres vam mirar de despolititzar-lo, vam mirar de despolititzar-lo. Parlo de la Comissió, perquè gràcies a Déu hi arribàvem a aquestes coses, i amb la Sra. ministra en aquells moments, i a després d'unes reunions molt fortes, doncs, i d'unes crítiques d'aquestes que traspassen, doncs se li va fer entendre de la part de les federacions i de la part del Comitè Olímpic, el que ells volien (i aquí voldria només donar trasllat d'alguns petits apartats), la filosofia i continguts dels referits documents -fins que no sigui el mateix, evidentment- van ser aprovats per unanimitat pel Ple del COA, com vostè ja sap. Bé, doncs, marxem sobre aquesta filosofia. Tot i tenint en compte que el referit document elaborat el mes de novembre de 1991 així com l'informe presentat sobre el Projecte de la llei actual poden ser objecte de més comentaris. Que sàpiga, aquests comentaris, almenys a través,... sí que potser que hi ha coses amagades i que ens ho direu, aquí, en aquesta sala,... semblava ser que justament així no ho era pas.

Doncs, aquest text no ha pas merescut tantes lectures com l'altre. Potser per què? Perquè no sóc tan competent, perquè és molt llarg, però sí l'he llegit dos vegades, com he dit, i hi ha alguna cosa que encara és aprofitable, però n'hi han d'altres que no; i què és el no aprofitable? És el fet d'aquest centralisme a ultrança, aquests comuns, que gairebé formen part... Es mereixen una mica més de respecte. Les federacions que hi volen portar la seva contribució, també, al Comitè Olímpic: la prova és que així una miqueta amb cops de colze ja les han fetes entrar com a esmenes, tot i que no siguin de tipus unànime sinó que algunes d'aquelles *esgarriades*.

Bé, doncs, per a aquesta qüestió, i ja vaig dir-ho en el seu moment, és per això que jo el hauria volgut és que un text d'aquesta índole hagués estat andorrà, un text d'aplicació aquí en aquest país i no anar a veure coses tan grans, com a després ha dit el senyor Bartumeu. Vosaltres teniu, certament, molta fluïdesa a nivell de quantitats per establir projectes de llei. No, veieu? Aquí al meu entendre s'hauria d'haver quedat molt més mòdicament per tenir un text una mica més andorrà.

No m'allargo més, després hi haurà un treball, certament, a nivell de la comissió, però evidentment, ja està anunciat i mantinc la mateixa postura, és a dir, la del retorn al Govern d'aquest Projecte de llei.

He dit.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, intervén el Sr. Vicenç Alay.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, la Llei de l'esport és una llei necessària i reclamada des de fa molt temps tant des dels partits polítics, i d'IDN també, com sobretot, des del propi món de l'esport.

Aquesta Llei ha arribat, per fi, al Consell i, contra el que es podria esperar, atesos els precedents, ho ha fet envoltada per una polèmica important, per una contestació prou important, i no sols des de l'oposició parlamentària, sinó que, és més significatiu, des del mateix món de l'esport.

Els arguments en contra són variats tot i que no necessàriament són coincidents, com es podrà veure en aquestes intervencions mateixes.

S'ha acusat la Llei, s'ha fet aquí ja, s'ha acusat repetidament, d'intervencionista i de feixuga.

No deixa de ser curiós, almenys des d'un pla estrictament teòric -a la pràctica tampoc ho és tant-, que un Govern i una Coalició que es reclamen

lliberals vegin qualificades les seves lleis d'intervencionistes. Succeeix ara i ha succeït en lleis ben recents - recordem el cas de la CASS (valgui la redundància).

És curiós que vostès que han onejat la bandera del liberalisme a ultrança en tants i tants temes, ara es vegin acusats d'intervencionisme.

A IDN hem estudiat la Llei i no serà aquest el nostre retret (el retret al text, almenys). Tot i que vostès, a despit del seu proclamat liberalisme, tinguin uns tics incontestablement intervencionistes (que el tenen). El text en si, al nostre entendre, no mereix aquesta consideració.

Nosaltres sempre ho hem defensat així.

Pensem que hi ha una sèrie d'àmbits en què la intervenció de l'Estat és necessària, i fins i tot diríem que imprescindible per tal d'assegurar-ne el bon funcionament. Estem parlant, per citar casos que no es prestin a discussió, de l'ensenyament o de la sanitat, per posar dos exemples. El cas de l'esport sense ser idèntic, tampoc està tan allunyat d'aquests casos que he citat.

Entenem que la intervenció de l'Estat (no l'intervencionisme, no l'intervencionisme que és una cosa ben diferent), la intervenció de l'Estat hi és necessària, dins d'uns determinats límits, això evidentment. Nosaltres entenem que el text de la Llei respecta, en general, aquests límits i que en aquells casos en que no ho fa (que n'hi ha algun i aquí se'ls nota, precisament, aquest intervencionisme del que parlava) en aquests casos hem presentat esmenes per corregir els problemes que es puguin presentar.

Deixem, doncs, que siguin els seus propis votants, si més no, aquells que han votat l'etiqueta "lliberal", que els passin factura en aquest sentit.

Pel que fa a si la Llei és feixuga o no, sí que hem de dir que segurament, segurament, s'hauria pogut fer un esforç per alleugerir-la una mica. La Llei reproduceix, i no és cap secret, reproduceix en gran mesura la legislació catalana en la matèria; i això es deixa sentir potser massa sovint.

Ara bé, per a nosaltres aquest seria un retret menor. Sempre hem dit que la bondat de les lleis no es xifra en la seva extensió, sinó en la seva pertinença. I en aquest cas, si volem que la Llei sigui operativa i rigorosa, segurament el més pertinent és no rebaixar excessivament el llistó.

Què motiva, doncs, la nostra esmena a la totalitat? Bé, una qüestió ben senzilla que no afecta tant el contingut del text, sinó diverses circumstàncies que l'han envoltat, una determinada manera de fer, que

ja és endèmica, i que ho hem dit moltes vegades, del Govern i del Grup Liberal en general.

Redactar una llei, senyors, una bona llei, no es limita a arrencar una sèrie de paràgrafs més o menys afortunats sota un títol que, en aquest cas, seria el de la Llei de l'esport. Una bona llei, al nostre entendre, porta aparellat tot un seguit d'altres coses: elements com l'oportunitat, elements com el consens social, elements com el realisme, la forma, etc., són igualment importants.

Vostès, senyors del Govern i de la majoria -ho hem repetit moltes vegades-, s'han encastellat en la seva majoria absoluta i han acabat per oblidar alguna de les normes més elementals de la democràcia parlamentària. Per començar, i per citar només un exemple: el menysteniment (aquí es diu menysteniment perquè som molt educats; jo arribaria a dir, el menyspreu) sistemàtic per aquesta mateixa Cambra.

Ara bé, vostès no s'han quedat aquí, com posen de manifest les reaccions suscitées per aquest Projecte de llei que debatem.

En un tema d'un contingut polític necessàriament limitat, almenys si ho comparem amb altres lleis com poden ser la Llei de la CASS, que ja ha passat per aquesta Cambra, lleis com la d'immigració, que esperem que passin, les lleis econòmiques, lleis fiscals que no sé si passaran mai, la Llei del sòl, etc.; en un tema d'un contingut polític limitat, repeteixo, han aconseguit una vegada més enrair l'ambient i provocar reaccions de rebuig quan no d'una certa crispació. No cal anar molt lluny: al debat anterior hi han hagut moments, que jo penso, que han estat de crispació absolutament gratuïta i que provenien del Govern.

No ens estem referint a l'oposició, la qual cosa entraria dintre de la més lògica, la més pura lògica parlamentària, sinó que estem parlant en concret del món de l'esport, a qui més directament s'adreça aquesta llei.

Sovint s'ha acusat l'oposició de desestabilització. Se'ns ha acusat de practicar una política destructiva i d'oposició sistemàtica. A IDN, si li els he de ser franc -i sense voler ser "xulo", per dir-ho així-, no ens sentim en absolut al·ludits. Ara vostès, vostès han preguntat sobre quin és el seu paper en aquesta pretesa desestabilització. Si aquestes reaccions (per exemple la que hi ha hagut aquí abans) es produeixen en lleis com les que avui debatem, què es pot esperar del dia en que arribin (si arriben) lleis com per exemple la de la fiscalitat, lleis de contingut, de veritable contingut polític?

És per això que formulem aquesta esmena a la totalitat. La formulem com un toc d'atenció, i un toc

d'atenció que ens plauria, per una vegada, que volguessin prendre en consideració.

I és que per a nosaltres la qüestió de fons no és que el text de la llei sigui dolent -que nosaltres almenys no pensem que ho sigui tant, tot i que sí que pensem que és millorable-, la qüestió de fons és aquest menysteniment, aquest menyspreu sistemàtic del que els parlava abans.

Havent pogut treballar la llei amb els sectors directament afectats, han preferit donar-los l'esquena o, si més no i per no faltar a la veritat ni caure en la demagògia (si em permeten la broma), han preferit donar-los el perfil. Penso, després d'haver sentit el Sr. Pujal, que segurament estaven molt entretinguts, excessivament entretinguts, parlant de la llei de l'allotjament turístic. Està bé que vostès hagin esmerçat totes aquestes hores per a l'allotjament turístic, però aquestes mateixes hores les havien d'haver esmerçat, ni que sigui per respecte als col·lectius afectats, a la llei de l'esport. Ho hem comentat abans, tant a l'AND com al company Simó Duró.

Sabem, és cert -i reprenc el fil-, que han mantingut, que han mantingut, perdó, contactes amb representants del món esportiu, però, si hem de creure -i no tenim raons per dubtar-ho- algunes de les persones que hem consultat, no sembla que hi hagi hagut per part seva la voluntat d'escoltar que hauria estat mínimament desitjable.

No es tracta -vull que quedi clar, vull que quedi clar- d'una qüestió personal, de desqualificar tal o tal interlocutor que hagi pogut intervenir en aquestes negociacions; es tracta d'una qüestió de molt més abast, de molt més fons (torno a repetir), d'aquest encastellament amb què gestionen la seva, m'atreveixo a dir, impunitat aritmètica.

Aquest, senyors, no és el camí. A IDN els proposem que retirin el Projecte de llei i que el tornin a discutir amb els representants del món de l'esport. Esmercin el temps que calgui (tampoc vindrà d'un dia); esmercin el temps que calgui per convèncer-los de la bondat del text -que en bona part ho és, i no ens costa res ni ens dol de reconèixer-ho-; esmercin el temps que calgui i escoltin, escoltin, discuteixin, incorporin les modificacions que calguin per millorar la llei.

Perquè el fet que la llei sigui millor o pitjor no depèn, o no dependrà, únicament de la lletra de la llei, sinó que dependrà en gran manera de la sintonia que vostès siguin capaços d'establir amb els sectors afectats, en aquest cas el món de l'esport.

Si no és així, la llei, bona o dolenta, serà segur, paper mullat.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

També pel Grup Mixt, té la paraula la Sra. Maria Rosa Ferrer.

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, aquí ja s'ha dit, que ens trobem davant d'un mateix Govern amb dos Projectes de llei que s'han presentat i que s'estan debatent aquesta tarda i que són en situacions totalment oposades. El que hem debatut abans, el de l'allotjament turístic, s'ha fet totalment consensuat i pactat amb els sectors implicats i la conseqüència ha estat un text buit de contingut, un text només amb definicions, i aquí han fet un text en la Llei de l'esport que no han pactat, com s'ha dit, amb els sectors implicats i, per tant, una política totalment al revés, i, per tant, un text llarg, intervencionista i que no s'adiu amb la realitat andorrana, sota el nostre punt de vista.

Hem de reconèixer que la Llei que s'ha presentat és correcta des d'un punt de vista tècnic i és de les lleis -i aquí felicito la ministra que correspon-, que almenys s'ha presentat tècnicament correcta i sense faltes d'ortografia, i pel que hem pogut veure és una llei, efectivament de la llei catalana, però sobretot de la llei de l'Estat espanyol, de la Llei de l'esport espanyola. El seu contingut, per tant, és propi d'un estat gran, amb una altra realitat allunyada, diferent, de la nostra.

La Llei de l'esport en alguns aspectes, entenem que està sobredimensionada, mentre que en altres és imprecisa i incompleta en tractar-se d'una llei marc.

A títol d'exemple, doncs, haurem de dir, quan ens trobem davant de situacions semblants, la Llei no defineix, que és esport i que no n'és. Això no ho fa la Llei, quan això és una premissa bàsica i fonamental que hauria de contemplar.

Tampoc diferencia quan es tracta d'esport aficionat o esport professional, i en aquest últim cas -el de l'esport professional- la Llei només contempla l'esportista d'elit a nivell individual, no com a equip en col·lectivitat.

Aquesta manca de diferenciació entre l'esport desinteressat o aficionat, de l'esport retribuït o professional, fa, al nostre entendre, que ja de sortida, tot el plantejament de la Llei esdevingui incorrecte.

Mentre que un tipus d'esport col·labora amb la salut comunitària i té com a principi el desinterès i pateix dificultats econòmiques, l'altre, el professional, té com a interès el lucre, i aquesta Llei, amb el redactat

tal com està, li tanca les portes en aquest esport professional, que no podrà subsistir únicament i exclusivament amb les subvencions econòmiques que rebi de part de l'Estat.

Oblida, la Llei, conceptes tan fonamentals com potser l'esponsorització de l'esport i l'obligada renúncia a l'afany de lucre de tota associació esportiva que figura a la Llei. No és admissible en una Llei nova, que hauria de ser moderna i nova, com aquesta, que va en contra de l'evolució natural del sector professional -repeteix, estic parlant del sector professional-, de l'esport.

A partir d'aquest mal plantejament conceptual dels dos tipus d'esport -l'esport aficionat i l'esport professional- la Llei desatén un altre concepte fonamental en què s'ha basat l'esport al Principat d'Andorra, que és el respecte al moviment esportiu espontani, al voluntariat, a molts homes i dones d'Andorra que, sense cap tipus d'interès, només l'amor a l'esport, han fet possible que a Andorra tothom pugui practicar aquell que més li agrada.

En canvi, els redactors de la Llei han destinat tot un títol amb dos capítols per fer un memorial de greuges, sancions i procediments, posant en el mateix sac els dos tipus d'esport.

Si amb això -és a dir l'aficionat i el professional-, si amb això, el que es pretenia era evitar possibles o hipotètiques malversacions de fons públics, ja tenim el Codi penal; no calia tot aquest memorial. En canvi, es castiga la immensa majoria de persones que, de manera benèvola i honesta, han fet possible el desenvolupament de l'esport al nostre país.

Pel que fa a les entitats esportives, la Llei només fa una lleugera referència a la Llei qualificada de delimitació de competències i no té en compte a l'hora de tractar els clubs esportius que aquests reben les subvencions majoritàriament dels comuns, ni tampoc ha tingut en compte els comuns, les corporacions locals, com ha apuntat també, molt bé, el Sr. Simó Duró com les millors situades; els comuns són els millors situats per dinamitzar i fomentar la vida esportiva de la col·lectivitat i garantir als ciutadans el dret d'accedir a la pràctica de l'esport.

També han oblidat els redactors de la Llei que la majoria de les infraestructures esportives pertanyen als comuns i és competència seva, la seva gestió. Estem convençuts que això ha estat fruit de l'oblit si no del menysteniment. No se'ls esmenta ni en l'exposició de motius i només els atribueix un sol representant entre els set comuns, un d'entre set, per formar part del Consell Andorrà de l'Esport que compta amb vuit membres; és a dir, els comuns seran un sobre vuit, però dels set, un.

Escoltava l'altre dia a Ràdio Nacional el Sr. Claude Benet, director d'Esports del Govern que manifestava la seva indignació -també per utilitzar paraules que s'han utilitzat aquesta tarda, en aquesta sala-, irritació, per l'esmena a la totalitat que hem presentat des de Nova Democràcia.

El Sr. Benet deia, entre moltes altres coses, que no era cert que els comuns no fossin representats al Consell Andorrà de l'Esport. És cert, tenia raó el Sr. Benet -com acabo de manifestar-, sí que hi són presents els comuns en aquest Consell Andorrà de l'Esport, però repeteixo, els comuns hi són, un entre els set, per a vuit membres d'un Consell Andorrà de l'Esport.

Per altra banda, la Llei també es contradia amb la realitat dels fets del Govern lliberal. Dedicava tot un títol, la Llei, el títol VI, a la medicina esportiva i, en canvi, fa poc més d'un any que el mateix Govern va fer desaparèixer de l'Administració pública un departament de medicina esportiva que existia. No ho entenem.

Hi ha una altra realitat també molt important en el món de l'esport andorrà: la innegable presència de l'organització esportiva espontània, voluntària i desinteressada, que vol ser, a la vegada, independent, però s'ha de conjuminar amb una dependència que té, econòmica, molt important respecte als poders públics.

Pel que fa a aquesta dependència econòmica, del món de l'esport, dels poders públics, la Llei tampoc estableix quins criteris s'han de seguir per atribuir aquests recursos econòmics que són públics. Només estableix diferents sistemes de suport econòmic directes o indirectes, però els deixa, i això ho diu la Llei tal qual, a la discrecionalitat i condicionalitat pròpia de l'Administració, de la gestió administrativa. Preceptes, aquests, que per a nosaltres són inadmissibles en la mesura que introdueixen una total inseguretats jurídica.

En canvi, no diu en cap lloc que s'establirà un pla comptable per a les entitats esportives que rebin diner públic per facilitar-ne el control. Això no ho diu enlloc la Llei.

Tampoc diu res la Llei dels clubs esportius que es veuen obligats a estar federats en federacions estrangeres si volen competir en lligues o competicions de fora -he vist que hi han esmenes que s'han presentat, que anirien en aquest sentit-, perquè això és una realitat constant dels nostres clubs esportius, i la Llei, una llei marc de l'esport d'Andorra, no pot obviar aquesta realitat.

En definitiva, es tracta d'una Llei que no s'adiu amb la realitat, i que, per tant, nosaltres no podem compartir. Entenem que no és una Llei operativa a la

pràctica i hi hauran problemes en la seva posada en pràctica.

Probablement algunes federacions esportives, clubs i entitats les veuen amb bons ulls, perquè també és cert que potser val més aquest text que res, perquè, avui no tenim res; però nosaltres ens l'hem mirat, i en realitat, pensem que si s'aprova aquesta Llei tal com està plantejada, l'esport andorrà no en sortirà beneficiat.

Entenem que, efectivament, ens cal una Llei de l'esport, més aviat diríem que ens urgeix una Llei de l'esport, però, més del que ja hem dit, pel que fa al plantejament de política esportiva de l'Estat, cal una llei que defineixi quines són les competències i les obligacions de totes les entitats esportives, però també de totes les institucions de l'Estat; i aquesta Llei no ho fa d'acord amb la realitat nostra. Per aquest motiu, nosaltres hem optat per presentar aquesta esmena a la totalitat, perquè també entenem que és un text que, per la via de l'esmena parcial, és difícil d'arreglar, i com que tampoc tenim majoria i difícilment podria prosperar -segons el que es faci podria quedar un text difícil-, hem optat per aquesta opció política.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

El Govern vol intervenir ara o després?... al final? Doncs passo la paraula al Grup Lliberal. Intervé el Sr. Pere Cervós.

El M. I. Sr. Pere Cervós:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Senyores i senyors, avui, per fi, es presenta davant del Consell General el Projecte de llei de l'esport.

Un Projecte de llei que neix gràcies a l'entusiasme dels esportistes i dels dirigents esportius que han tirat endavant l'esport andorrà des d'aquell començament l'any 1932, amb la creació de l'Esquí Club d'Andorra -voldria, des d'aquesta tribuna, tenir un record pel Sr. Joan Vehils, un dels socis fundadors i encara en actiu, que gràcies a la seva tasca, conjuntament amb d'altres persones, ha fet que l'esquí sigui un esport que ha donat molt a Andorra, passant pels anys 40, quan es va crear el Futbol Club Andorra, o per la primera participació del nostre país en els Jocs Olímpics d'Hivern de 1976, fins als nostres dies, en què tenim més de tres-centes entitats esportives, es participa en competicions de caire nacional i internacional i en què l'esport és un complement molt important de la nostra vida quotidiana.

La pràctica de l'esport, avui en dia, ja forma part d'una manera molt rellevant de l'activitat diària de la societat andorrana; i és una activitat educativa i social en què participem tots: infants, jovent i gent gran; ja sigui des de l'escola com des dels diferents clubs esportius, i que permet el desenvolupament social i cultural, així com la integració de les cultures que conviuen en el nostre país.

Era inajornable, al nostre entendre, dotar l'esport i l'activitat esportiva d'un marc legal que li doni una cobertura d'adaptació a la realitat del nostre país, que organitzi i clarifiqui tots els elements de l'esport que actualment estan dispersos, i que coordini tots els òrgans esportius que són els que gestionen, fomenten i controlen l'esport.

L'esport, com ha passat en altres activitats de la societat andorrana, s'ha anat desenvolupant en el transcurs dels anys d'una manera poc ordenada, situació que comporta que avui en dia no tinguem definides legislativament les prioritats i els objectius de l'esport. Unes prioritats, que han d'anar encaminades en la seva vessant educativa, social i de salut, per damunt de la competitivitat entesa com si l'important fos si es puja o baixa de categoria. I si bé en aquest Projecte de llei no es renuncia, de cap de les maneres a l'alta competició, no cal negar que l'objectiu principal és de fer, dins del possible, que l'esport andorrà sigui accessible a tota la societat.

És lògic i normal, més en una societat petita com la nostra, que en un Projecte de llei com el de l'esport existeixin diferents posicions, ja que no tothom veu l'esport de la mateixa manera, ni tothom practica el mateix esport. En aquest sentit, el Govern ha demanat l'opinió als òrgans que integren l'esport andorrà per a la realització del present Projecte de llei, ja que en definitiva són els que gestionen la pràctica de l'esport, i per tant, han estat consultats i preses en consideració les aportacions que han pogut fer, moltes de les quals han quedat reflectides dins del present Projecte.

El Projecte de llei que avui es debat vol organitzar l'esport per a la gent que el practica, que s'integren a través dels diversos clubs, associacions, federacions i entitats esportives, cadascú participant-hi des de la seva parcel·la per estimular, orientar i gestionar tota l'activitat esportiva.

Per això, perquè intervenen diverses entitats, és important que l'esport estigui ordenat per una autoritat governamental, ja que en el seu conjunt no es pot permetre les llicències econòmiques que s'han produït en aquests darrers anys. No cal recordar-ho, la premsa ja se n'ha fet prou ressò, de la necessitat d'acudir al Govern per tapar les desviacions pressupostàries que s'han produït en federacions i

clubs esportius, ja sigui per una gestió desordenada, per estirar més el braç que la màniga, o moltes vegades perquè no s'ha tingut en compte la realitat del país, i el que és pitjor, moltes vegades tot aquest conjunt de circumstàncies han repercutit negativament després sobre la resta de l'esport andorrà, que ha tingut molta cura en la seva gestió.

En aquest sentit, un altre capítol important en el Projecte de llei serà el control de les subvencions que es realitzen a les diferents entitats esportives per garantir la bona aplicació dels cabals públics, i determinar les responsabilitats d'aquells que puguin produir un perjudici econòmic de les finances públiques.

Però no tot han estat coses negatives, sinó que també hem de destacar el mèrit de moltes persones que amb la seva dedicació altruista han aportat l'impuls necessari per encaminar l'esport a la societat.

Així, l'aplicació de mesures de control s'ha titllat, d'una manera irreflexiva d'intervencionista, entenent la intervenció des de la seva vessant més reguladora o fiscalitzadora, ja que l'Estat s'implica més directament en l'organització esportiva.

I res més lluny que això; no podem obviar la realitat actual de l'esport andorrà, que implica una necessitat de regular-lo i ordenar-lo per clarificar la seva pràctica. Hem vist en aquests darrers anys situacions econòmiques que quasi han implicat la desaparició d'alguns esports, i si no fos per les constants intervencions de l'Estat finançant any darrere any els forats pressupostaris d'alguns clubs o federacions, haguessin desaparegut.

Senyors consellers, és aquesta la pregunta que ens hem de fer: hem d'intervenir, o no, en la política esportiva?

Sembla per la posició que defensen els grups de l'oposició, entre cometes "progressista", que segons ells no és necessari que l'Estat intervengui.

La línia endegada pel Govern, amb el suport del Grup Parlamentari Lliberal, és que amb aquest Projecte de llei s'intenta donar un futur als esportistes, un futur en totes les vessants, des de l'esportiva perquè puguin desenvolupar les activitats que més els agradin, a l'educativa, perquè tots aquells esportistes que representin el nostre país i que hagin d'entrenar de forma exclusiva, moltes vegades sense poder dur a terme cap altra activitat, puguin combinar l'educació amb l'esport, que són dos activitats que es complementen.

És important, en un país de les nostres dimensions, que s'efectuï una planificació adequada i convenient de l'esport amb la finalitat que la seva pràctica es realitzi en el conjunt de la societat, ja sigui a través

de l'escola com de clubs esportius, i que es promogui l'activitat esportiva en aquelles persones que no poden efectuar l'esport per motius de minusvalidesa. És això el que defensa el present Projecte de llei, que incorpora el compromís de garantir la pràctica i el desenvolupament de l'esport en el nostre país, on tothom ha de poder gaudir de l'esport per millorar la qualitat de vida i el benestar social.

Aquesta planificació veu l'esport a través de tres grans vessants: l'esport com una pràctica més de la vida quotidiana, l'esport de competició, i l'esport d'alt nivell.

La tasca de l'Estat ha d'anar encaminada cap a la promoció educativa i a vetllar pel compliment dels principis internacionals de pràctica i ètica esportiva com indica la Carta europea de l'esport, així com de la promoció d'aquells esports més autòctons o tradicionals.

Hem d'intentar que l'educació física en les nostres escoles no sigui una assignatura més o d'aquelles que es poden considerar de les que aprova tothom, és important inculcar als nostres estudiants la pràctica de l'esport perquè els ajudi a desenvolupar la seva personalitat, i alhora a fer una població sana i equilibrada on l'esperit esportiu i d'equip l'ajudarà el dia de demà a fer Andorra més solidària.

Una tasca que ha d'anar coordinada amb els diferents clubs, federacions o associacions esportives del nostre país, amb l'establiment dels règims jurídics i tècnicoesportius que permetran la pràctica de l'esport de lleure, així com la preparació a les competicions nacionals i internacionals, sense oblidar la participació als Jocs Olímpics.

Per tant, hem de posar especial èmfasi en la formació dels tècnics que educaran correctament els nostres esportistes en la vessant tècnica, tot i potenciant l'eradicació de pràctiques violentes, ja que l'esport, com s'ha dit en moltes ocasions, ha de ser un element de cultura i integrador en la nostra societat.

Un altre punt important del Projecte de llei és el que distingeix l'esport d'alt nivell, que hem de tractar d'una forma separada, i on figura el Comitè Olímpic Andorrà que des de la seva creació ha promogut la representació del nostre país a nivell internacional i ha defensat els interessos esportius andorrans dins de la filosofia i de l'esperit olímpic. Un esperit que sempre ha caracteritzat la pràctica de l'esport, perquè l'important és participar.

Els esportistes d'alt nivell també ajuden a donar ressò internacional al nostre país i són un estímul per a la joventut, i doncs l'Estat ho ha de promoure però sense confondre la promoció amb el finançament.

Per tant, no pot estranyar a ningú que vist l'exposat anteriorment, on explicàvem que aquest Projecte de llei té com a objectiu defensar l'esportista, i també la bona gestió, que el Grup Liberal voti en contra de les esmenes a la totalitat, o esmenes de "progrés" (entre cometes), defensades per l'oposició.

Ara bé, també pensàvem, sabedors que una llei sempre és millorable, i tenint en consideració que d'aquesta fa molts anys que tan sols se'n parlava, i no es presentava mai, que l'oposició, i no cal en aquest cas generalitzar, faria les millores que estimés oportunes.

Moltes gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Té la paraula el Govern.

Intervé la Sra. Carme Sala, ministra d'Educació, Joventut i Esports.

M. I. Sra. Carme Sala:

Gràcies Sr. síndic.

Sobretot la intervenció de la Sra. Rosa Ferrer, que m'ha recordat molts articles d'aquesta llei; jo també voldria, doncs, repassar-ne alguns que no sé si ella no ho ha llegit o potser no queda prou clar, però jo li voldria recordar que hi han molts dubtes que té ella de coses que la llei no recull i que a mi em sembla que sí que recull.

D'entrada, aquest Projecte de llei, sí que recull els neguits del col·lectiu dels esportistes, perquè quan jo vaig arribar a aquest Ministeri vaig trobar que feia quinze anys o potser tretze anys que s'estaven fent Projectes de llei de l'esport, i en vam recuperar alguns i vam seguir treballant, i amb aquells vam presentar, a les federacions esportives i al Comitè Olímpic, una Proposta del que podria ser una llei.

Realment algunes federacions van treballar fort, ens van contestar, ens van donar suggeriments, ens van expressar neguits que ells veien que no es reflectien a la llei i que per la seva experiència, doncs els agradaria que hi fossin, i fins i tot -com ens recordava el Sr. Simó Duró- el Comitè Olímpic ens va fer unes recomanacions i també unes coses que no li agradaven del que no havíem dit allà a la llei i que es van votar a l'unanimitat. És veritat, es van votar a l'unanimitat i ens ho van comunicar; però aquí jo demanaria que analitzant bé, i l'ha citat el Sr. ... (no hi és) quan ha parlat del Comitè Olímpic fent referència a l'article IX de la Carta olímpica, que els senyors del Comitè Olímpic se l'haurien de llegir bé, aquest article, perquè en aquest article IX, no sé si és el punt I o el punt II i, fins i tot, -podria errar

d'article-, es diu que a les votacions del Comitè Olímpic només hi podran participar aquelles federacions que són actives, i en aquella proposta unànime, votació unànime del Comitè Olímpic a què vostè es refereix, i que és cert, hi anaven incloses federacions que no són actives a Andorra ni ho han estat mai. Per tant l'incompliment de la Carta olímpica s'ha de mirar bé per on es fa, des de fora imposat per la Llei o bé des de dintre.

Bé, a partir d'això, doncs, es va fer recollint tots aquests neguits i preocupacions. Vam arribar, doncs, al text que ens ocupa avui, que jo penso que té en compte la realitat i té en compte, doncs, obligacions i recomanacions internacionals.

Tracta, doncs, de l'ordre i del rol que tenen les diferents entitats esportives, les classifica -en això si que s'até, Sra. Rosa Ferrer-, no es posen en el mateix calaix els esportistes amateur, els esportistes que fan només l'esport per lleure o per salut, sinó també es posa cadascú al seu lloc: el qui és professional i el qui no ho és.

Es parla, també, de l'esport extraescolar, que considerem molt important: avui en dia els nens d'Andorra quan surten del col·legi a les cinc i mitja, molts d'ells destinen, encara, un parell d'hores a l'esport. Bé, tal com ha crescut l'esport en aquest país, avui en dia els que són encarregats de vetllar per aquest esport extraescolar no sempre ens ofereixen les garanties i la qualitat de formació tant tècnica com pedagògica que haurien de tenir, i d'això en són conscients les federacions, en són conscients els clubs, i ens agraeixen, doncs, que això vingui regulat, perquè almenys sabran a què atènyer-se.

Pel que fa a si tracta també de l'esportista d'alt nivell, i si el diferencia del professional, Sra. Ferrer, l'esportista d'alt nivell es defineix el que és, també l'esportista professional-, i es fa amb una visió molt d'Andorra, perquè, a veure, jo potser penso més en el món de l'esquí, que és l'esportista més individual, que és el que podem pensar a tenir nosaltres a Andorra, algun dia, a gran nivell, i vostè déu pensar, doncs, en un equip com era el bàsquet professional -del que no fa gaires dies en vam parlar. Sabem ben bé el que era i sabem els diners que costava, i això, doncs, pensem que és millor dedicar-ho a l'esportista d'alt nivell del país en esports en què a Andorra podem arribar a fer alguna cosa, que és en esports individuals. Malauradament la dimensió de país, de moment, no ens permet de pensar que arribarem a més.

Es regula també tot el tema de les titulacions esportives, pel que deia abans de l'esport extraescolar i pel mateix esport en general.

En el tema de subvencions i ajudes, naturalment, la Llei no diu a què es destinaran els diners i a quins

programes, però això depèn no només del Govern sinó de les pròpies federacions. Cada any fan propostes diferents, perquè cada any, també, disposen d'esportistes d'un nivell diferent i poden participar en competicions diferents.

El tema de les sancions i infraccions hi és, i naturalment, jo crec que queda clar a la Llei que les sancions i infraccions no van a tot tipus d'esportista; aquell que ho faci a nivell de lleure no l'afecta, i això volia dir que entre els projectes de llei que jo vaig trobar, n'hi havia un que s'havia donat per avaluar, o una mica per buscar un assessorament al Ministeri Francès, al Ministeri de "Jeunesse et Sports" i aquella persona -un tècnic d'aquell Ministeri- ens va dir que tota llei que no comportés unes sancions o unes infraccions, se solia qualificar en l'àmbit esportiu, de llei decorativa. I nosaltres no volem fer, senzillament, una llei decorativa, sinó que serveixi.

Hem intentat regular la responsabilitat dels membres de juntes, tot i que la majoria d'ells són gent que treballa benèvolament, que treballa amb un gran esforç i amb molta voluntat. Bé, això no sempre es compleix a totes les federacions i a tots els clubs; sempre n'hi ha algun, doncs, que funciona millor que els altres, i n'hi ha algun que funciona més malament que els altres. I el col·lectiu demana, doncs, que se'ls pugui demanar responsabilitats, perquè això farà també que es reconegui el bon treball que fan aquests benèvols i voluntaris, que hi posen molta dedicació.

La Llei també exigeix més democràcia de funcionament a aquestes juntes; s'han de fer les assemblees, s'ha de complir amb els passaments de comptes, s'han de fer els llibres d'actes; això també era un neguit expressat per algunes entitats.

Al Comitè Olímpic, d'altra banda, se li dona la categoria que té, només un títol de la Llei pel Comitè Olímpic, i es reproduïx el que ell té dintre dels estatuts i de la Carta olímpica, i crec que tothom ha d'entendre que tant la feina que s'ha fet com el que representa el moviment olímpic, mereix dintre de la Llei un títol exclusiu pel Comitè Olímpic.

Els comuns: és veritat que la Llei de competències dóna unes funcions esportives als comuns, que no estan massa especificades, i que nosaltres, de totes maneres, hem contemplat en un article, on es tracten les seccions d'acció esportiva on hi cap tot el treball que fan els comuns (que en fan molt, precisament, i força bé), sobretot en el tema extraescolar i després, també, en el tema d'esport de lleure. Si no tenen més representació, doncs, al Consell Andorrà de l'Esport: a veure, si haguéssim de tenir els set comuns, volia dir que aquest Consell Andorrà de l'Esport havia de ser molt més gran. Vam

pensar, doncs, que els mateixos comuns podrien, entre ells, delegar-ne un, depenent del que el Consell de l'Esport hagi de tractar.

Jo he de dir que aquests darrers dies hem tingut -ja sigui per la premsa escrita com de la ràdio-, alguns ecos de l'acolliment de les federacions i els diferents clubs sobre la Llei, i a mi em sembla que alguns d'ells ens ho han volgut expressar, concretament unes dinou federacions sobre les trenta-tres amb què compta el país. I si d'aquestes trenta-tres en traiem un parell d'aquestes que no són actives, doncs jo penso que representa que per a la majoria de la gent, és una Llei que els agrada i jo els agraeixo a ells aquest suport, perquè a més, se l'han llegit i diuen que els sembla bé. I penso que si aquesta Llei, doncs, és aprovada pel Consell General, fins i tot les altres federacions veuran que serà beneficiosa per a elles, i el Govern, doncs, farà que la Llei s'apliqui en benefici de tots.

Moltes gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies.

Altres intervencions per part dels grups.

Sr. Simó Duró, pel Grup Mixt?

El M. I. Sr. Simó Duró:

Molt breument, només per dir que, a després quan el senyor portaveu del Grup Lliberal ha fet la disquisició, l'exposició, d'aquest Projecte de llei, m'ha semblat que parlava d'un altre Projecte de llei i no pas d'aquest.

A després la Sra. ministra ha desenvolupat el seu art, posant èmfasi sobre el valor tenaç d'aquests articles, ens ha dit, igualment com el representant del Grup Lliberal, que hi havien participat, doncs, corrents de les diferents federacions. Sembla que, per majoria, les federacions troben que és un Projecte de llei... Aleshores jo només demanaria als senyors lliberals que traguessin les seves esmenes, si el Projecte és tan bo, no s'ha pas de millorar aquest projecte, i que s'aprovi, doncs, aquest Projecte de llei sense que hi hagi cap classe de millora. És el que demanaria.

He dit, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Gràcies.

Sr. Vicenç Alay, pel Grup Mixt, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Vicenç Alay:

Gràcies, Sr. síndic.

Molt breument.

Un recordatori al Sr. Pere Cervós: la part de l'oposició progressista que representem -almenys el meu company i jo- em sembla que hem deixat ben clar abans que estem a favor d'una participació de l'Estat i que una altra vegada, rectificuin les seves notes, per si algú acaba d'entrar en sintonia, que no entenguin una cosa per una altra.

La Sra. ministra ha parlat de participació i, pel que ha comentat, sembla que hagi hagut una participació molt activa; i ja ho he dit abans en la meua intervenció que sí que ens constava que hi havia hagut una participació, però també li poden fer arribar queixes de gent que hi va participar i que va conèixer els resultats després per la premsa, o sigui, que es va assabentar que no s'havien recollit certes proposicions seves fins que no ho va veure a la premsa.

Sobre un altre punt -i acabaré aquí-, és sobre això dels esports d'alt nivell. Ens ha explicat quina era la raó d'haver retallat un pressupost com era el del bàsquet professional, per esmerçar aquests diners en esportistes individuals, que segurament, amb els mateixos diners es podria arribar a més rendiment. Això estaria bé, si no fos perquè al costat tenim el mal exemple, ja sé que Medi Ambient i Turisme puen d'una altra partida pressupostària, però en definitiva la paguem els mateixos, que al mateix temps, dic, s'estigui subvencionant llargament un equip de motociclisme. No vull entrar en el tema, ja hi haurà temps de parlar -desgraciadament- dels resultats en què derivi la publicitat que estan fent pel nostre país.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per part del Grup Mixt, Sra. Rosa Ferrer, vol intervenir?

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. síndic.

A les manifestacions que ha fet el Sr. Cervós, portaveu del Grup Lliberal, en aquesta matèria, només, també una mica dir el que ja s'ha comentat aquí; o no parlem de la mateixa Llei, o no han llegit el mateix text, o és un problema d'un pressupost, de quina és la postura de l'oposició, que vol una Llei que no sigui intervencionista..., llavors prepara els papers, els escriu i després és incapaç d'adaptar-los a la realitat del que s'ha dit aquí. Però jo només els vull

recordar una cosa, que una de les coses que nosaltres hem dit és que hi ha una realitat, i ho torno a citar, hi ha una altra realitat important al món de l'esport andorrà que és: la innegable presència de l'organització esportiva espontània, voluntària, desinteressada, que vol ser independent, però que depèn econòmicament dels poders públics. I és aquí on formulem la queixa que la Llei no estableix un pla comptable que el Govern pugui anar a reclamar, a obtenir la informació, per veure com s'esmercen aquests diners públics. Jo crec que aquesta esmena de progrés a la totalitat que vostè ha dit al final, jo crec que, escolti, perquè no lliga amb el que vostè ha dit el que nosaltres hem dit. No hi té res a veure.

I quant a la intervenció de la Sra. ministra, li agraeixo les precisions, però bé, hi han coses que, com he dit, de tècnica legislativa la Llei està bé, com és el tema de les sancions: tota llei ha de tenir una part sancionadora. El que passa és que, també, jo crec que no ha entès o no ha volgut entendre el que jo he dit sobre això, que castiga més uns col·lectius que no uns altres, i continuo pensant que són els mateixos.

De totes maneres, és la seva opinió, i del que sí que estic contenta és, en tot cas, de no haver perdut el temps fent esmenes parcials, perquè veig que ja se n'han fet des del grup majoritari en aquesta Llei, esmenes parcials, des d'altres grups també, i en tornarem a parlar quan l'aprovem, a veure la predisposició que hi ha a modificar-la o no modificar-la, si és tan bona de contingut polític.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Per part de l'Agrupament Nacional Democràtic?

Per part del Grup Lliberal? Sr. Pere Cervós teniu la paraula.

El M. I. Sr. Pere Cervós:

Bé, jo estic content pel meu redactat; em sembla realment que és el de la Llei. Però jo crec que l'important que hi ha hagut aquí, potser d'aquesta manca, poca manca d'esportivitat, que no n'hi ha hagut, per part de vostès, que l'important és participar, en aquesta Llei.

Llavors jo penso, també, que és potser aquest fantasma d'aquesta escolania d'aquí, dels escolans d'amén, sembla que ha passat a l'altre costat però a la anglesa. I tot el que faci al Partit Lliberal, Grup Lliberal o el Govern Lliberal, si és blanc, per vostès és negre. Jo diria que aquesta és la interpretació que es fa, perquè el redactat és el de la Llei.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Senyor Antoni Martí, pel Grup Lliberal.

El M. I. Sr. Antoni Martí:

Sí, gràcies, Sr. síndic.

Bé, com no podia faltar en aquesta Sessió del Consell General, i una mica perquè sóc el firmant de les onze esmenes que sí que és veritat que hi són pactades, evidentment, amb la Sra. ministra i amb el Govern en general, que ha fet el Grup Parlamentari Lliberal, dir-li al Sr. Simó -i d'una manera molt simpàtica- que, evidentment, no les retirem, perquè nosaltres no som dels que pensem que tenim sempre la veritat absoluta. Si veiem que un Projecte de Llei es pot millorar una vegada presentat, ho fem. Però a més de no retirar-les, jo ja avanço des d'aquí -perquè segurament és un taranna constructiu i així espero que s'interpreti- que no únicament retirarem les que facin falta, si hi han esmenes que van en el mateix sentit d'IDN i estan més ben formulades, votarem les que nosaltres pensem que aportaran i milloraran la Llei; i avanço des d'aquí que moltes de les esmenes que IDN ha formulat van en el mateix sentit filosòfic de la Llei. Els dono les gràcies i poden estar convençuts que tindran la nostra col·laboració al sí de la Comissió.

Gràcies, Sr. síndic.

El M. I. Sr. Síndic General:

Algú més vol intervenir? Sr. cap de Govern?

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, jo voldria puntualitzar en el final d'aquest debat, alguns punts:

Primer, destacar el que ha dit la ministra: que fa catorze anys i molt més que no hi ha una Llei de l'esport, fa catorze anys que s'hi treballa.

El país durant aquests anys, gràcies a l'esforç del Govern, del Consell i dels comuns i també dels particulars -en el cas de les estacions d'esquí-, s'ha dotat d'uns equipaments esportius únics en proporció al món per la gent que som. I això, que s'ha fet sense un marc legal que ho canalitzés d'una manera adequada. I a més a més d'això, durant molts anys hi ha hagut el que tots hem constatat en aquesta sala a l'hora de verificar pressupostos de federacions o de clubs. Hi ha hagut una manca d'ateniment al que és l'administració dels diners públics.

El Sr. Vicenç Mateu... o em sembla que el Sr. Vicenç Alay, no sé quin dels dos, a les seves intervencions -

el Sr. Mateu, em sembla, que ha estat al principi s'ha preocupat dels nostres electors... -doncs ha estat el Sr. Vicenç Alay- ha dit que, en fi, que ell posava a la palestra els electors dels lliberals per saber si aprovarien aquesta Llei que ell diu que és intervencionista, que li xoca que sigui feta pels lliberals. És veritat, de vegades ens toca allà a on no hi ha res, fer lleis que han d'ésser d'alguna manera (com a mínim han de ser-hi). Molt intervencionistes o menys, és difícil de valorar, s'assembla molt a les lleis occidentals habituals en el món, però està millorada i està adaptada al país.

El que sí que també li vull dir és que joestic convençut que els nostres electors saben perfectament que ho fem bé. Per què? Perquè no solament són els electors que puguin estar, que es sentin -com ha dit algú- castigats, un col·lectiu castigat; no n'hi ha cap de col·lectiu castigat, aquí; al contrari, el que volem amb aquesta Llei és que es premiï els col·lectius, federacions, clubs, etc. (no ho ha dit vostè, és veritat), que hagin tingut i tinguin sempre el comportament que requereix la utilització de cabals públics. I això és així, i aquests ens ho agraeixen, ens ho agraeixen perquè estan ficats en un col·lectiu en el qual altres no ho fan igual de bé; i això és humà, és així. Al no haver-hi una reglamentació clara i al no haver-hi un seguiment per part de cap Govern fins ara, hi han hagut algunes federacions, alguns clubs en els quals el resultat de tot això ha estat que en alguns moments els pressupostos de l'Estat passaven de mil milions de pessetes, el que es dedicava a l'esport; en un moment en què els milions de pessetes valien més del que valen ara. Ara estem al voltant de quatre-cents i tants, s'hi han d'afegir les participacions comunals que han adquirit, però que no són de cap manera de la quantia que portava el Govern abans -em refereixo al funcionament. Per tant, ens ho agraeixen també els electors, i els que no fan esport encara més, perquè els que no fan esport són els més xocats i els més frustrats que es gastessin aquestes quantitats absolutament aberrants de diners en algun moment, quan són persones que no poden fer esport per la raó que sigui. Però és que els que més contents estan -iestic segur que així ens ho agrairan algun dia a les eleccions- són els nostres electors i els que no ho són i que potser ho seran, que veuen que es fa un esforç de racionalització perquè els que ho fan bé siguin els que donin l'exemple, i no al revés. Només volia fer aquesta puntualització. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra intervenció per part dels Grups Parlamentaris?

Sr. Josep Dallerès, per l'Agrupament Nacional Democràtic?

El M. I. Sr. Josep Dallerès:

Únicament una precisió. Seré molt breu. És efectivament que s'està reduint molt, només recordar que quan es parla d'aquestes grans quantitats, aquestes gran quantitats comencen en un moment que es governava allà a l'altre costat i que quan es van començar a retallar va ser a partir de l'any 1992. Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Cap més intervenció?

Bé, doncs, procedirem, doncs, a la votació. Us recordo que sí és sí a les dues esmenes, i no es no a les dues esmenes.

Senyor secretari general, si us plau.

El Sr. Secretari General:

M. I. Sr. Miquel Alís Font: Sí
 M. I. Sr. Miquel Àlvarez Marfany: No
 M. I. Sr. Guillem Areny Argelich: No
 M. I. Sr. Francesc Areny Casal: No
 M. I. Sr. Josep Areny Fité: No
 M. I. Sr. Modest Baró Moles: No
 M. I. Sr. Jaume Bartumeu Cassany: Sí
 M. I. Sr. Francesc Bonet Casas: No
 M. I. Sr. Miquel Casal Casal: No
 M. I. Sr. Narcís Casal de Fonsdeviela: Sí
 M. I. Sr. Pere Cervós Cardona: No
 M. I. Sr. Josep Dallerès Codina: Sí
 M. I. Sr. Simó Duró Coma: Sí
 M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols: Sí
 M. I. Sr. Agustí Marfany Puyoles: No
 M. I. Sr. Jaume Martí Mandicó: No
 M. I. Sr. Antoni Martí Petit: No
 M. I. Sr. Vicenç Mateu Zamora: Sí
 M. I. Sr. Francesc Mora Sagués: No
 M. I. Sr. Josep Àngel Mortés Pons: No
 M. I. Sr. Enric Palmitjavila Ribó: No
 M. I. Sr. Marc Pintat Forné: No
 M. I. Jordi Serra Malleu: No
 M. I. Sr. Enric Tarrado Vives: Sí
 M. I. Sr. Jordi Torres Alís: Sí
 M. I. Sr. Vicenç Alay Ferrer: Sí

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. Secretari, voleu procedir al recompte, si us plau?

El M. I. Sr. Enric Tarrado:

Vots sí: 10. Vots no: 16.

El M. I. Sr. Síndic General:

Bé, doncs, a la vista del resultat de la votació, declaro desestimades les dues esmenes a la totalitat.

El Projecte de llei seguirà la seva tramitació en Comissió Legislativa.

Passem al punt nou de l'ordre del dia.

9- Nomenament d'un membre de la Junta de Govern de l'Organisme de Ràdio i Televisió d'Andorra (ORTA).

Es constata que no s'ha presentat cap candidatura dins del termini establert pel Reglament. Es convocarà, doncs, novament, aquest nomenament en la propera reunió.

Alguna intervenció?

Bé, si no hi ha cap intervenció, passarem al punt número deu, i últim punt de l'ordre del dia.

10- Resposta oral del Govern a la pregunta formulada per la M. I. Sra. M. Rosa Ferrer Obiols, Consellera General, per escrit de data 25 de març de 1998, relativa a l'aplicació i desenvolupament del Conveni sobre l'eliminació de tots tipus de discriminació envers la dona.

La pregunta fou publicada en el Butlletí número 8/1998 del 15 d'abril.

Exposa la pregunta la Sra. Maria Rosa Ferrer

La M. I. Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. síndic.

El Consell General va aprovar el Conveni sobre l'eliminació de tot tipus de discriminació envers la dona en la Sessió del dia 16 d'octubre de 1996.

Els coprínceps van manifestar el consentiment de l'Estat per obligar-se i fou publicat al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra el 12 de febrer de 1997.

D'ençà de la seva publicació no hem tingut coneixement que s'hagi efectuat per part del Govern cap estudi sobre la situació real de la dona a Andorra, ni que s'hagi adoptat cap mesura per fer efectives les disposicions del Conveni.

També desconeixem si s'ha donat compliment a les disposicions de l'article XVIII en el qual hi consta el compromís per part dels estats membres de sotmetre al secretari general de l'Organització de les Nacions Unides, a fi que ho examini el Comitè, un informe sobre les mesures legislatives, judicials, administratives o de qualsevol tipus, que hagin adoptat per fer efectives les disposicions del Conveni, i sobre els progressos que s'hagin fet en aquest sentit. Tot això, en el termini d'un any a partir de l'entrada en vigor del Conveni per l'estat en qüestió.

En aquestes condicions, les preguntes que s'han formulat són les següents:

S'ha efectuat per part del Govern un estudi per conèixer quina és la situació real de la dona a Andorra?

En el supòsit que sigui afirmatiu; quin és el resultat de l'estudi?

S'ha donat compliment per part del Govern a les disposicions de l'article XVIII del Conveni, i en conseqüència, s'ha preparat i redactat el corresponent informe a sotmetre al secretari general de les Nacions Unides?

En el supòsit que sigui afirmatiu; quin és el contingut del referit informe?

Creu el Govern necessari adoptar mesures governamentals concretes, per assolir els objectius del Conveni?

En el supòsit afirmatiu; quines mesures i a quin nivell de treball per a la seva posada en pràctica es troben en l'actualitat?

És tot, gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Respon pel Govern el Sr. cap de Govern.

Teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Gràcies, Sr. síndic.

En absència del Sr. Goicoechea, per raons de feina a Ginebra, em plau respondre a aquesta pregunta que afecta tot el Govern. No és que sigui una competència exclusiva de Salut i Benestar, les preguntes que s'hi fan i les respostes.

Diré que un estudi específic per determinar la situació real de la dona a Andorra no ha estat fet encara, no ha estat fet a hores d'ara. No obstant això, i com és lògic, la dona és un dels col·lectius d'interès prioritari per les sessions de qualsevol govern, del Ministeri de Salut i Benestar i dels altres ministeris; com també ho és per a altres associacions

nacionals, amb les quals s'està treballant juntament, per definir i posar en marxa un seguit d'activitats dirigides a millorar el benestar de la dona en els diferents àmbits de la nostra societat.

En aquest sentit, cal posar de manifest que l'enquesta nacional de salut d'Andorra de 1997, ja es van introduir un nombre suficient de preguntes relacionades, precisament, amb la dona, per tal de poder aprofundir en els aspectes més lligats amb la seva salut i el seu benestar, en la primera fase.

En aquest moment s'està treballant amb diferents grups de professionals i d'associacions per aprofundir i analitzar les dades i poder endegar els plans d'accions adaptats als resultats de l'enquesta. És una eina força interessant i força útil.

A la vegada, s'està preparant la nostra col·laboració en un estudi més aprofundit sobre la situació sociolaboral de la dona, amb una associació de les que hi ha a Andorra interessada en la creació d'un lloc per a dones maltractades, i en altres estudis més específics relacionats amb la repercussió social de determinades malalties de la dona.

Quant al compliment de l'article XVIII del Conveni, jo voldria fer una prèvia, dient que, es clar, és un conveni de les Nacions Unides i tots sabem que afortunadament, afortunadament però sense que això sigui una satisfacció definitiva, doncs, a Andorra la situació de la dona, a la Constitució ja diu el que a la majoria de països del món encara no diu -i que el Conveni aquest el primer que exigeix és això- que es faci un treball legislatiu constitucional, fins i tot per protegir els drets de la dona des de la Constitució mateixa, per a la igualtat; això ja és així a la Constitució, com és conegut per tothom, però llavors el grau de compliment d'aquest Conveni depèn d'on s'està; afortunadament, sortosament a Andorra està molt més endavant que a la immensa majoria, i això no és un autocomplaença de ningú de nosaltres, ni d'una autosatisfacció, en absolut, sinó un esgló més per arribar fins allà a on aquest Conveni demana, un Conveni que tothom va acceptar en aquesta Cambra i el Govern.

Tal com s'indica, ens comprometem (els estats), a sotmetre al secretari general un informe anyalment, al principi els primers anys, després cada quatre anys.

A Andorra estem al començament de l'elaboració de mesures legislatives a partir de la Constitució, motiu pel qual encara no ens ha semblat adient efectuar aquest informe dins de l'any; preferim fer-lo en el moment que puguem presentar més material legislatiu preparat que hagi arribat, ja, a ser aprovat.

Ens donem una mica un temps d'espera perquè el funcionament intern d'Andorra pugui donar una resposta a aquest Conveni tan important, com és,

l'eliminació de tot tipus de discriminació envers la dona.

Ens consta que estan en el compte, ara mateix, en el disseny de les mesures legislatives. Això ho dic així, perquè estic segur de que el secretari general de les Nacions Unides, el que està esperant sobretot són els informes de països, en els quals la situació de la dona està en uns nivells absolutament ínfims en relació a la igualtat, i per tant és una escala de valors. Nosaltres amb les Nacions Unides hem de complir amb tot el que hem firmat, i volem complir-ho.

Per tant, el Govern ho ha tingut en compte, en els objectius del Conveni, en el desplegament del Pla nacional de serveis socials, tant en aquest com en els reglaments del que se n'han derivat. Això ja s'ha fet, ja es podria dir, ja es podria informar d'això, i a més a més, amb els contactes permanents amb els col·lectius socials que estan organitzats cada dia més, es consensuen accions i està desenvolupant-se a un ritme molt adequat, crec jo, per arribar als resultats els propers mesos, de manera que podem exhibir un balanç encara més positiu del que ja és, gràcies a la Constitució.

De moment és tot el que he de dir.

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sra. Ferrer, vol tornar a intervenir?.

Teniu la paraula.

La Sra. Maria Rosa Ferrer:

Gràcies, Sr. síndic.

Bé, Sr. cap de Govern, li agraeixo les seves explicacions, perquè realment jo no tenia coneixement que s'hagués fet res. Els felicito que s'hi estigui treballant també amb els col·lectius, privats, associacions de dones, etc. I també aquí, potser, faria una mica de crida, que es pensí que aquests tipus de col·lectius per poder ser efectius i poder treballar i aportar -perquè crec que de la col·laboració és quan realment se n'obtenen resultats positius-, necessiten també recursos i bé, doncs, que demano que des del Govern se'ls facilitin aquests recursos.

Quant a la tercera pregunta, jo voldria una clarificació, i és que si es plantegen realment de crear un departament dedicat a la dona o una secretaria de la dona, cosa que s'ha demanat també des d'algun col·lectiu.

I pel que respecta a l'apartat 2, que és l'article XVIII de la Convenció, l'elaboració d'aquest informe a presentar al secretari de les Nacions Unides, el que sí que hi ha per apuntar és que hi ha un document de

la Unió Interparlamentària que ha entrat en aquesta casa el dia 7 de maig, aquí al Consell, en el qual Andorra ja figura entre tot un seguit d'estats en els quals, li asseguro que per situació geogràfica, no n'hi ha del món occidental, de l'Europa occidental, són tots de fora, que estan pendents de presentar aquest informe inicial de la Convenció aquesta.

Llavors, em sembla bé que diguin, doncs, que estem esperant a poder aportar més (i em sembla correcte), però també sap greu que haguem de sortir en llocs sense necessitat, sobretot quan, com vostè mateix acaba d'explicar aquí, la situació tampoc és tan greu. S'estan fent coses i es pot fer, doncs, un informe molt favorable de dir: "bé, s'ha adoptat aquesta Convenció per unanimitat, no hi han hagut problemes, al contrari, i s'hi està realment treballant". Doncs a mi el que sí que em sap greu és que sense cap necessitat haguem de sortir en unes llistes acompanyats amb altres estats, on realment no és evident que la condició de la dona sigui la mateixa que tenim les dones a Andorra.

Només apuntar això.

Li demano, per tant, per favor, que no haguem de tornar a sortir en un lloc així i, és que tampoc crec que sigui massa complicat fer un informe d'aquest tipus.

I quant, sí, per favor, em pot comentar el punt tercer, que li he dit de si es pensa crear una secretaria, un departament dedicat a la dona?

Gràcies.

El M. I. Sr. Síndic General:

Sr. cap de Govern, teniu la paraula.

El M. I. Sr. Cap de Govern:

Sí, quant a l'informe, jo he de dir que comparteixo la seva inquietud que no és bo que sortim en una llista de països que no han presentat l'informe, però pensí que de la llista de països que l'han presentat, per ser en aquesta llista, no vol dir que siguin exemplars en res; és a dir, hauran presentat un informe que veurem el que diu i veurem quin és el redactat social. Hauran reconegut les seves mancances enormes i, per tant, la feina no és presentar l'informe, sinó fer la feina. No és una excusa, vull dir, comparteixo que s'ha d'haver presentat l'informe; per això el farem, el farem partint d'on estem, partint d'una situació diferent, afortunadament, que a la immensa majoria dels països de tot el món, no només de l'Occidental.

A partir d'aquí, a la seva pregunta complementària no em sap greu de contestar-li aquí, malgrat que el Govern no ha pres una decisió i ho estem valorant

per una raó, perquè de vegades la creació d'un departament de la dona en alguns països ha estat la manera de dir: "bé posem-hi algú i no parlem més d'aquest problema"; i amb això de vegades denota una hipocresia política a la qual no volem caure. No vol dir que sigui així a tot arreu, i no vol dir que a Andorra no puguem fer realment un departament que es dediqui exclusivament a la dona, una Secretaria d'Estat o el que sigui, i que pugui ser efectiu. Però hi han moltes opinions en els dos sentits, és a dir, la feina d'equiparació dels drets de la dona i de la realitat (més que dels drets) que aquests estant equiparada; la realitat diària és feina de tots els ministeris, i de vegades encasellar-ho en un departament no és ben segur que sigui tan positiu com pot semblar. És el que estem estudiant abans de decidir; per això no li puc dir ara si tenim una decisió presa, evidentment, espero que hi pugui participar vostè a ajudar-nos a prendre-la.

Res més.

El M. I. Sr. Síndic General:

Alguna altra pregunta?

Bé, doncs, s'aixeca la sessió.

(Són les 18.55 h)

Diari de Sessions del Consell General

Dipòsit legal: And. 275/94
ISSN 1024-9052

Preu de l'exemplar: 200 PTA
Subscripcions: Tel. 821234